

CURIERUL DE EDITIE SPECIALĂ PRETUTINDENI

PUBLICAȚIE DIN ISRAEL ÎN LIMBA ROMÂNĂ PE INTERNET
ANUL I nr.36/20 MAI 2021

NU E PACE SUB MĂSLINI

Titlul este similar cu cel al unui film italian din anii 50.

Dacă acolo era vorba despre un conflict într-un sat italian, la noi, este vorba despre eternul conflict dintre evrei și arabi (palestinieni?)

De unsprezece zile, după ce organizația teroristă Hamas, care stăpânește în Gaza, a dat ultimatum statului Israel și apoi a început să bombardeze în special orașele din sudul Israelului, din nou este război în zonă. Și dacă este război sunt și știri false pe toate canalele media, știri care acuză Israelul că răspunde „neproporțional” atacurilor criminale ale Hamas asupra populației civile israeliene.

Povestea sună ca aia cu hoțul care strigă hoții.

Israelul nu este vinovat că teroriștii trag cu rachete foarte puternice dar fără precizie, sau, cum se spune în armată, „cu hectarul”, iar evreii au precizie chirurgicală și bombardează cu aviația doar obiective militare la vedere sau ascunse în clădiri civile încercând să evite victime civile.

Avem curiozitatea să vedem un alt stat asupra căruia s-ar trage cu rachete și ar spune „mulțumesc, mai poftiți pe la noi”.

Probabil că dacă Mexicul ar trage o rachetă asupra Statelor Unite ale Americii, a doua zi teritoriul mexican ar fi teren agricol.

Ei bine, Israelul bombardează obiective „civile” din Gaza după ce anunță populația să părăsească acele clădiri care au fost folosite de Hamas ca depozite de muniții sau ateliere pentru producerea de armament

Sunt demonstrații anti-israeliene peste tot în lume și foarte puține pro-israeliene pentru că, din nefericire propaganda israeliană este aproape de zero. Sunt foarte puțini ambasadori ai Israelului care să bată televiziunile din țara în care sunt acreditați, și să prezinte situația reală, să țină piept încercărilor de linșaj mediatic din studiourile respective și să continue cu calm explicațiile.

Excelența sa, domnul David Saranga, ambasadorul Israelului în România este printre cei puțini, dacă nu singurul, care face aceasta.

Deasemeni, sunt foarte puține posturi de televiziune care apelează la israelieni care să explice situația. Majoritatea le plâng de milă teroriștilor pentru că, să o recunoaștem, ei știu „să își vândă marfa”.

Am avut o surpriză plăcută să găsesc în România un post de televiziune care încearcă să prezinte situația actuală din Israel pe bază de interviuri cu israelieni, fragmente din discursurile premierului israelian și nu numai. Este vorba despre postul de televiziune Prima Tv, dar și despre Antena 3 unde ambasadorul Israelului a devenit aproape comentator permanent.

Oricum, spre bucuria noastră, România este unul din puținele state unde presa încearcă să fie obiectivă în ceea ce privește conflictul israeliano-Hamas. Am precizat Hamas pentru că nu întreaga populație din Gaza este anti-Israel. Am avut ocazia să intrăm, fiecare dintre noi, în legătură, în diferite ocazii cu cetățeni din Gaza și ne-am convins că s-ar putea trăi foarte bine împreună, doar că cei 20.000 de teroriști hamasnici țin prizonieri 2 milioane de cetățeni care nu-și doresc altceva decât să trăiască și să muncească în liniște.

Până când lumea nu va înțelege adevărata situație de aici nu va fi „pace sub măslini” și pentru asta rolul esențial îl are presa de toate felurile.

IN ACEST NUMĂR

Etgard Bitel
SCURTĂ ISTORIE A
RĂZBOAIELOR
ARABO-
ISRAELIENE

Breț Stephens
DACĂ STÂNGII I
S-AR ÎMPLINI
DORINȚELE ÎN
PRIVINȚA
ISRAELULUI

Etgard Bitel
ÎNTRE UMANISM
ȘI TERORISM

Nicu Parlog
KIBUTZUL-
SECRETUL
EFICIENȚEI
AGRICULTURII
ISRAELIENE

Getta Neuman

BERNARD
POLITZER

NICOLAE BLATT**

CETATE ÎN EPOCA**
BIBLICĂ

Lisa Lotens
LESBIANA CARE
S-A ÎMBRĂCAT ÎN
BĂRBAT

OPERATIUNEA „PAZA ZIDURILOR”

**CURIERUL DE
PRETUTINDENI**

Etgard Bitel SCURTĂ ISTORIE A RĂZBOAIELOR ARABO-ISRAELIENE

**Președinte de onoare:
Acad. RĂZVAN
THEODORESCU**

**Redactor șef:
ETGARD BITEL**

**Redactori:
ETY SIMON
LAURA SHAFIR
SILVIU ADRIAN
DANIEL G.
PETRA**

**Colaboratori:
prof. Mihai Emilian
Mancaș
Toma Roman jr.
Zina Grinzaid
Cristian Petrescu
Florentino Himelbrand
Martha Eșanu
Beatrice Vaisman
George Schimmerling
Peninah Zilberman**

**Colaborări
și sugestii se pot trimite pe
adresa:
etgardbitel010@gmail.com
Redacția nu înapoiază
materialele și fotografiile
nepublicate**

**FOLOSIM ȘTIRI
EXTERNE TRANSMISE
DE AGENȚIA
„REUTERS”**

*Redacția nu este
răspunzătoare pentru
conținutul reclamelor
sau opiniile
colaboratorilor*

ISSN: 1562-6865

Semne evidente ale conflictului arabo-israelian au apărut la sfârșitul Primului Război Mondial, la început cu o evoluție mai lentă, ca să se acutizeze, după 1947, pentru că ONU adoptase Rezoluția cu privire la înființarea a două state pe teritoriul Palestinei istorice, Statul Israel și Statul Palestina.

Prima referire făcută despre acest subiect a fost declarația ministrului de externe al Marii Britanii, lordul Arthur James Balfour, la 2 noiembrie 1917: „Guvernul Majestății Sale privește favorabil stabilirea în Palestina a unui cămin național pentru poporul evreu și va depune toate eforturile pentru a ușura realizarea acestui obiectiv, înțelegând foarte clar să nu facă nimic care să aducă atingere drepturilor civile și religioase ale comunității neevreiești din Palestina, ca și drepturilor statutului politic de care se bucură evreii în alte țări”.

În perioada care a urmat după război, Palestina s-a aflat sub mandat englez, încredințat de O.N.U., în 1922. Declarația șefului diplomației britanice a creat îngrijorare în rândul palestinienilor arabi și arabilor din teritoriile arabe limitrofe, cât și tensiune între etnicii arabi și evreii din Palestina. După declarație, teritoriul Palestinei a devenit subiect de dispută și conflicte între arabi și evrei, dar obiectivul propus s-a realizat în 1947, datorită interesului susținut de Londra, al evreilor din Palestina, cât și a celor din afară, care-și afirmau dorința pentru constituirea căminului național evreiesc ca un drept istoric și divin asupra teritoriului Palestinei. În schimb, arabii palestinieni își motivau, la rândul lor, dreptul istoric de a rămâne într-un stat arab palestinian subliniind faptul că formează majoritatea populației în acel teritoriu.

Perioada dintre cele două războaie mondiale s-a caracterizat prin acțiuni pregătitoare de împărțire a Palestinei și diasporei, cu acordul Marii Britanii, de pe o parte, și S.U.A., pe de altă

parte, în timp ce arabii respingeau, prin declarații, ideea Marii Britanii și a organizațiilor sioniste acționând și făcând presiuni pentru urgentarea începerii negocierilor privind înființarea Statului Israel.

Încheierea păcii, după al Doilea Război Mondial, a favorizat comunitatea evreiască din vechiul teritoriu, grăbind evoluția evenimentelor.

Fortificarea și consolidarea formațiunilor evreiești cu imigranți în teritoriul Palestinei a agitat și incitat, tot mai mult, populația arabă palestiniană cu care s-au solidarizat și statele arabe vecine și nu numai, ceea ce a făcut ca tensiunea în zonă să capete noi dimensiuni, dând naștere la primele conflicte violente între cele două grupuri etnice, palestiniană și evreiască.

Liga Arabă a cerut insistent anularea mandatului britanic asupra Palestinei, retragerea trupelor străine din teritoriu, încetarea oricăror imigrări evreiești, precum și crearea Statului Palestina. Accelerarea evenimentelor și agravarea situației din zonă l-au determinat pe președintele S.U.A., Harry S. Truman, să se implice personal în implementarea de către organizațiile evreiești internaționale a unui stat evreu, susținând financiar cheltuielile legate de imigrarea evreilor.

Pornirile antisemite ale lui Stalin, amplificate în anii 1920-30, după conflictul cu Troțki, iar după provocarea demisiei ministrului de externe al U.R.S.S., Maxim Litvinov (Maier Wallach), în 1939, Stalin a cerut eliminarea tuturor evreilor din ministere pentru a semnala Germaniei naziste că este gata de discuții pentru Tratatul de Non-Agresiune cu Hitler (Pactul Molotov-Ribbentrop).

În timpul celui de al Doilea Război Mondial, Stalin promisese trimsului americanilor la Moscova, Averall Hariman, cât și comunității evreiești internaționale, Peninsula Crimeea pentru a fi fondat acolo Statul Israel

În 1947, cu ocazia dezbaterilor din

Continuare în pg.3

Operațiunea „Pașa Zidurilor”

Continuare din pg.2

cadru O.N.U., Andrei Gromâko, reprezentantul U.R.S.S., a declarat solemn că această hotărâre de creare a Statului Israel corespunde nevoii legitime a poporului evreu, care nu are încă o țară și un pământ al său.

Stalin a văzut în formarea Statului Israel o contraponderă la imperialismul britanic din zonă. În mai 1948, U.R.S.S. a fost, de altfel, prima țară care a recunoscut Statul Israel, dar dovezile apropierea Israelului de S.U.A. au determinat U.R.S.S. să se îndrepte spre sprijinirea statelor arabe din zonă.

Guvernul Marii Britanii a solicitat secretarului general al O.N.U., la 2 aprilie 1947, să înscrie pe ordinea de zi a viitoarei sesiuni a O.N.U. problema Palestinei și astfel, la 29 noiembrie 1947, s-a adoptat Rezoluția privind constituirea, până la 1 octombrie 1948 a Statului Arab Palestinian și a Statului Evreu pe teritoriul Palestinei.

La 14 mai 1948 a luat ființă Statul Israel, dar refuzul țărilor arabe de a recunoaște hotărârea O.N.U. a dus, în 15 mai 1948, la izbucnirea primului război arabo-israelian care s-a încheiat cu victoria Israelului, care primise ajutor străin. În timpul conflictului armat, o parte din teritoriul atribuit de către O.N.U. Statului Arab Palestinian fiind ocupat de trupele israeliene, iar numeroși arabi s-au refugiat în statele vecine. Astfel a luat naștere problema refugiaților palestinieni.

La 9 decembrie 1949, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat Rezoluția privind internaționalizarea orașului Ierusalim, iar printr-o altă hotărâre aceeași adunare generală a cerut Israelului să părăsească orașul. Statul Israel a respins internaționalizarea Ierusalimului și la, 29 ianuarie 1950, Knessetul, adică Parlamentul, l-a proclamat capitala țării.

În anul 1951, Liga Arabă, prin intermediul Comisiei de Conciliere a O.N.U., și-a exprimat disponibilitatea de a avea convorbiri de pace

cu Israelul, cu condiția reîntoarcerii neîntârziată a refugiaților arabi palestinieni la căminele lor, reveniri la liniile de partajare în Palestina stabilite de O.N.U. în 1947 și respectarea internaționalizării Ierusalimului, condiții respinse de autoritățile israeliene.

Situația apărută după înființarea statului Israel și ocuparea primelor teritorii palestinieni a stabilit și multiplicat sentimentele de încordare între palestinieni și israelieni, culminând cu războaiele din 1956 și 1967.

Conflictul dintre Fâșia Gaza și Israel este o dispută pe termen lung, în desfășurare, care este parte a conflictului israeliano-palestinian ce se desfășoară pe teritoriul Fâșiei Gaza. Rezistența palestiniană activă la prezența Israelului în zonă a cunoscut o nouă escaladare în urma retragerii armatei israeliene și a evacuării tuturor coloniștilor civili israelieni din Fâșia Gaza în anul 2005 și a victoriei în alegeri a partidului politic islamist Hamas în 2005 și 2006.

Conflictul, în forma sa actuală, a luat avânt în urma neînțelegerilor dintre Autoritatea Palestiniană și guvernul ales format de Hamas în Gaza în anul 2006, însoțite de înlăturarea activiștilor Fatah din toate pozițiile de control în zonă. În timp ce Autoritatea Națională Palestiniană (condus de Organizația pentru Eliberarea Palestinei sub conducerea mișcării Fatah) și Israelul se recunosc reciproc în urma acordurilor de la Oslo, noii guvernanți ai Hamasului din Fâșia Gaza nu recunosc Israelul și au optat pentru continuarea rezistenței armate contra statului evreiesc, prin toate mijloacele disponibile. Încă în anii 2000-2004 mișcarea Hamas a fost foarte implicată (alături de forțe din Fatah) în valul de acțiuni de teroare, inclusiv atentate sinucigașe și de alt gen contra Israelului din cadrul așa numitei Intifada Al-Aqsa sau a doua Intifadă. Se apreciază că impasul prelungit în negocierile dintre

Israel și Autoritatea Palestiniană și măsurile de blocadă luate de Israel pentru a împiedica efortul militar al Hamasului, contribuie și ele la perpetuarea sentimentelor de frustrare și ură în rândul populației din Fâșia Gaza, care este tot mai atrasă de lozincile militante ale mișcărilor islamiste. Acestea includ nu numai Hamasul, ci și organizații precum Al Djihad Al Islami, și Comitetele populare ale rezistenței, susținute de Iran.

Începând din 2001 militanți ai mișcărilor Hamas, Djihadul Islamic și altele au început să lanseze rachete și proiectile asupra așezărilor israeliene limitrofe, și în anii 2007-2012, în timpul guvernării Hamas, le-au intensificat îndreptându-le asupra a numeroase orașe din sudul Israelului, ca de pildă Sderot, Ofakim, Ashkelon, mai apoi, și Ashdod, Beer Sheva etc. Aceasta a dus la declanșarea de către Israel în anul 2009 a operațiunii *Plumb topit* care a inclus bombardamente aeriene și intervenții terestre

În 2012, în urma creșterii din nou a numărului de atentate în apropierea graniței și a lansării de rachete dinspre Fâșia Gaza asupra zonelor populate ale Israelului, statul evreiesc a declanșat *Operațiunea Pilonul Apărării* sau „*Stâlpul de nori*” (amintind un episod din cartea Exodului din Biblie, unde evreii, ieșind din Egipt au fost apărați de un stâlp miraculos de nori), care a constat din bombardamente aeriene și uciderea țintită din aer a câtorva comandanți ai Hamasului și ai Djihadului Islamic, și a multor lansatori de rachete.

În timpul acestei ultime runde a ostilităților, care a durat o săptămână (14- 21 noiembrie 2012) militanții islamiști din Fâșia Gaza au lansat un număr de rachete adânc în teritoriul Israelului, atingând și zona Tel Aviv și regiunea Ierusalimului.

Potrivit cu planul ONU din

Continuare în pg.4

Operațiunea „PAZA ZIDURILOR”

Continuare din pg.3

1947 de împărțire a Palestinei mandatare în doua state - arab și evreiesc, zona Gaza urma să intre în componența viitorului stat arab palestinian. Partea arabă a respins planul, în timp ce partea evreiască a procedat la înființarea statului ei propriu, Israel, proclamat la 15 mai 1948.

Imediat după adoptarea de către Adunarea Generală a ONU a planului de împărțire, a izbucnit un conflict armat între populația arabă și evreiască din Palestina, care a culminat cu Războiul arabo-israelian din 1948-1949. În cursul acestui război armata egipteană a intrat în regiunea Gaza în ofensiva ei spre Tel Aviv și alte zone ale noului stat Israel. Câteva sute de mii de arabi palestinieni s-au refugiat în zona Gaza din teritoriile intrate sub controlul israelian. La sfârșitul războiului, între anii 1948- 1967 regiunea numită Fâșia Gaza s-a aflat sub controlul Egiptului. Între anii 1948-1952 s-a constituit aici, sub tutelă egipteană, un guvern palestinian virtual, fără puteri executive, sub conducerea lui Ahmed Hilmi Pașa. Administrarea teritoriului a continuat și atunci să fie exclusiv în mâinile Egiptului. În anii 1954-1956 de pe teritoriul Fâșiei Gaza militanți palestinieni numiți „fedaiini” au inițiat acțiuni de violență contra așezărilor israeliene vecine. Acestea au atras acțiuni de represalii din partea armatei israeliene. În octombrie 1956 armata israeliană a ocupat pentru scurt timp zona Gaza și peninsula Sinai în cursul Crizei Suezului, în așa numita *Operație Kadesh*. Ea s-a retras curând sub presiunea Uniunii Sovietice și a Statelor Unite, în urma misiunii mediatorului ONU, Lester Pearson, iar administrația militară egipteană în Gaza a fost restabilită.

În cursul anilor populația palestiniană, în care ponderea refugiaților din 1948-1949 a devenit covârșitoare, s-a organizat în mișcări paramilitare și de teroare ca Fatah, Frontul Popular de Eliberare a Pa-

lestinei și altele, al căror obiectiv declarat era lupta pentru eliminarea Israelului și reîntoarcerea refugiaților în locurile de origine din restul Palestinei. O parte din populația arabă palestiniană a fost instalată în tabere de refugiați care dăinuie până în momentul de față, fiind asistată de organizația UNRWA a ONU. Războiul de Șase Zile din iunie 1967 care a opus iarăși Israelul și Egiptul a dus la sfârșitul dominației egiptene în Gaza și la ocuparea acestui teritoriu de către Israel vreme de aproape 40 de ani (1967-2005).

După sfârșitul celei de a doua Intifade, în august 2005, în urma planului guvernului Ariel Sharon de „desconexiune”, israelienii au părăsit fizic Fâșia Gaza, demolând coloniile agricole pe care le înființaseră acolo vreme de 40 ani. La alegerile din 2005 Hamas a obținut victoria în alegeri pe tot cuprinsul teritoriului Autorității Palestiniene. În Cisiordania rezultatele alegerilor au fost anulate, și regimul președintelui Mahmud Abbas (Abu Mazen), bazat pe organizația Fatah, și-a continuat guvernarea, în ciuda protestelor Hamasului. În schimb, în Fâșia Gaza, potrivit cu rezultatele alegerilor, Hamas a format un guvern alternativ, în iulie 2007 înlăturând pe toți militanții Fatah din pozițiile de control, inclusiv din forțele de securitate.

În aceste condiții lansarea de rachete asupra așezărilor israeliene vecine, care a început încă anul 2001 (când zona era încă ocupată de armata israeliană), s-a intensificat foarte mult.

În iunie 2006, armata israeliană a intrat cu tancurile în Fâșia Gaza pentru a-și recupera un militar răpit.

În 14 - 21 noiembrie 2012 a avut loc *Operațiunea Pilonul Apărării* lansată de Israel în scop de apărare a locuitorilor săi, cu suportul moral și politic al unora din puterile occidentale din America și Europa. După surse militare is-

raeliene, în cursul operației armata israeliană a lovit 1500 obiective și a ucis 30 de comandanți din rândurile inamicului. S-a ajuns la încetarea ostilităților cu ajutorul medierii Statelor Unite și a noii conduceri a Egiptului. Asupra Israelului au fost lansate de către arabii palestinieni din Fâșia Gaza 1.506 rachete, din care 421 se consideră că au fost deviate de instalația de apărare „Cupola de fier”.

Războiul din 1956

Criza Suezului, cunoscută sub numele de Războiul Suezului sau Războiul din 1956, respectiv, în lumea arabă, sub unul din numele alternative Agresiunea tripartită, Războiul Sinaiului, sau Războiul Suez-Sinai, Războiul arabo-israelian din 1956, Cel de-al doilea război arabo-israelian, Campania Suez, Campania Sinai, Operațiunea Kadesh sau Operațiunea Musketeer este un episod războinic constând în atacarea Egiptului de către Franța și Marea Britanie - pentru redobândirea controlului asupra Canalului Suez - și Israel, care cerea încetarea atacurilor unităților neregulate egiptene "fadaiun" contra coloniilor și populației civile israeliene, precum și respectarea dreptului la navigație a vaselor israeliene prin Canalul de Suez.

Criza politico-militară a izbucnit ca urmare directă a hotărârii lui Gamal Abdul Naser din 26 iulie 1956 de a naționaliza Canalul Suez, respectiv respingerea ofertei americano-britanice de a construi barajul de la Assuan.

La 29 octombrie 1955, au fost parașutate unități de elită engleze și franceze lângă orașele Port Said, Port Suez și Ismaelia, pe malul african al canalului iar Zahal-ul (armata israeliană-IDF) a spulberat în 5 zile rezistența armatei egiptene și a ocupat, în totalitate, Peninsula Sinai, oprindu-se pe malul estic al canalului.

Deși înfrângerea Egiptului a fost totală, intervenția vehementă a Moscovei și, în special, a

Continuare în pg.5

Operațiunea „Pașa Zidurilor”

Continuare din pg.4

Washingtonului i-a obligat pe englezi, francezi și israelieni să se retragă. Tratatul semnat vor marca, practic, sfârșitul stăpânirii de peste un secol a celor două state vest-europene beligerante în Orientul Mijlociu. Israelului i s-a garantat libera trecere a vaselor prin canal - garanție care a fost încălcată la prima încercare - și încetarea acțiunilor fedaiunilor - care a fost respectată. În pofida speranțelor americane, Egiptul a intrat, total, în sfera influenței sovietice, devenind unul dintre liderii grupului de state "neangajate". Relațiile dintre Londra și Washington au fost afectate sensibil.

Războiul din 1967 (Războiul de 6 zile)

Criza israeliano-palestiniană s-a agravat din nou după 1964, când Israelul a deviat cursul râului Iordan, iar Siria l-a contradeviat, după care a fost bombardată de aviația israeliană.

Acțiunile Israelului privind controlul și gestionarea apei în zonă au adăugat un surplus de tensiune crizei. Se făceau intense pregătiri militare în țările beligerante care, în prealabil, se înarmaseră.

Războiul din iunie 1967, a fost precedat de raidul israelian, din 13 noiembrie 1966, asupra satului cisjordanian, Samu, pentru a-i pedepsi pe locuitorii care au acordat ajutor organizației palestiniene Fatah.

Evenimentele care au avut loc în războiul din 1967 au fost următoarele:

5 iunie - Forțele aeriene israeliene bombardează simultan, începând de la ora 7.45, unsprezece baze aeriene egiptene, distrugând astfel o mare parte din aviația militară a Egiptului.

6 iunie - Trupele israeliene ocupă Fâșia Gaza. Unități israeliene de tancuri pătrund în Peninsula Sinai.

7 iunie - Israelul cucerește malul stâng al Iordanului și partea de est a Ierusalimului, care va fi anexată Israelului pe data de 27 iunie 1967.

8 iunie - Tancurile israeliene ajung până la Canalul Suez, deși forțele egiptene erau mult superioare numeric celor israeliene în această zonă de conflict. Egiptul capituiează.

9 iunie - Forțele armate israeliene atacă Siria și cuceresc după lupte grele mare parte din Platoul Golan, inclusiv orașul Quneitra (Al Qunaytirah). Gamal Abdel Nasser, președintele Egiptului, își declară demisia, dar își va retrage peste o zi această declarație, în urma demonstrațiilor masive în favoarea sa.

10 iunie - Încetarea ostilităților. După război, Israelul domină un teritoriu de aproape patru ori mai mare decât la începutul războiului. 400.000 palestinieni se refugiază în Iordania.

Războiul de uzură

Războiul de uzură a fost un război între Israel și Egipt care a început la 11 iunie 1967 și a durat până la 7 august 1970, când părțile au convenit asupra încetării focului, încetare care a intrat în vigoare ziua următoare. Războiul a început ca o inițiativă egipteană de epuizare a Israelului în timp ce încălca acordul de încetare a focului care a pus capăt războiului de șase zile. Numele „Război de uzură” („*Sabia lui Al-Astanzaf*”) i-a fost dat de președintele egiptean Gamal Abdel Nasser și s-a încheiat cu uzarea ambelor părți.

Războiul a durat mai mult de trei ani de-a lungul fronturilor egiptene, iordaniene și siriene. Majoritatea luptelor s-au desfășurat pe frontul Canalului Suez, unde armata egipteană și IDF duceau un război de uzură unul împotriva celuilalt. Armata egipteană a efectuat bombardamente repetate ale avanposturilor de-a lungul Canalului Suez. În plus, egiptenii au încercat să convingă ONU să forțeze Israelul să se retragă din Sinai. Israelul a încercat să-și păstreze realizările din războiul de șase zile.

În cele din urmă, războiul s-a încheiat cu o remiză strategică.

Niciuna dintre părți nu a putut să extermină forțele adversarului. Alături de acest război, a existat și un război de uzură în Valea Iordanului.

Războiul de Iom Kipur

Războiul de Iom Kipur, (*Războiul arabo-israelian din 1973*, *Războiul de Ramadan*, sau *Războiul din octombrie*) a fost un conflict armat dintre Israel și o coaliție de națiuni arabe condusă de Egipt și Siria, care a durat între 6 octombrie și 26 octombrie 1973.

Războiul a izbucnit în ziua de Iom Kipur (*Ziua Ispășirii*, cea mai importantă zi de post evreiască), printr-un atac surpriză conjugat egipteano-sirian, forțele atacatoare traversând liniile de încetare a focului din Peninsula Sinai și respectiv, de pe platoul Golan, teritorii cucerite de Israel în Războiul de Șase Zile (1967).

Egiptenii și sirienii au avansat în primele 24 – 48 de ore, după care situația militară a început să se schimbe în favoarea israelienilor. După a doua săptămână de lupte, sirienii fuseseră scoși definitiv din zona platoului Golan. În sud, în peninsula Sinai, israelienii au lovit la punctul de joncțiune a două corpuri de armată egiptene, (Armata a II-a și Armata a III-a) traversând canalul Suez, (vechea linie de încetare a focului), încercuind o întreagă armată egipteană, chiar în momentul în care intra în acțiune rezoluția de încetarea a focului a ONU.

Războiul a avut numeroase implicații pentru multe națiuni.

Lumea arabă, care fusese umilită de înfrângerea categorică a coaliției egipteano-siriano-iordaniene din timpul Războiului de șase zile, s-a simțit răzbunată de seria de victorii de la începutul războiului. Același sentiment a deschis calea către procesul de pace care avea să urmeze, ca și spre liberalizările care au urmat, precum așa-numita infitah, "politica egipteană a porților deschise". Acordurile de la

Continuare în pg.6

Operațiunea „PAZA ZIDURILOR”

Continuare din pg.5

Camp David, care au fost semnate la scurtă vreme după aceea, au dus la normalizarea relațiilor dintre Egipt și Israel și la recunoașterea, pentru prima oară de către un stat arab, a Israelului. Egiptul, care se distanțase deja de Uniunea Sovietică, a părăsit după acest moment definitiv sfera de influență sovietică.

Războiul din Liban din 1982

Războiul din Liban din 1982 denumit oficial de către Israel *Operațiunea Pace pentru Galileea*, a început la 6 iunie 1982, când armata israeliană a invadat Libanul de Sud. Guvernul Israelului a lansat operațiunea militară în urma tentativei de asasinat comisă de Organizația Abu Nidal împotriva ambasadurii Israelului în Marea Britanie, Shlomo Argov.

După înființarea sa în 1964 și după radicalizarea palestinienilor, ce a urmat Războiului de șase zile, OEP, pe atunci cu centrul în Iordania, a devenit o forță. Până în 1975, refugiații din Liban ajunseseră să numere peste 300.000 de persoane și OEP își crease efectiv un stat în stat, în mod deosebit în Libanul de Sud, care atunci juca un rol important în Războiul Civil Libanez. Din 1968 au avut loc violențe permanente în preajma graniței cu Libanul între Israel și OEP; ele au ajuns la un maxim în timpul *Operațiunii Litani* din 1978. După incursiune, s-a înființat Forța Interimară din Liban a ONU (UNIFIL), în urma adoptării în martie 1978 a Rezoluției 425 a Consiliului de Securitate al ONU, prin care se confirma retragerea Israelului din Libanul de Sud, restaurarea păcii și securității internaționale, și se susținea guvernul Libanului în acțiunile sale de restaurare a autorității sale în acea zonă. După îndeplinirea de către Israel a retragerii din peninsula Sinai în martie 1982, conform tratatului de pace israeliano-egiptean, guvernul israelian a adoptat o atitudine mai fermă față de lumea arabă și a devenit mai agresiv.

La 6 iunie 1982, forțele israeliene conduse de ministrul apărării Ariel Șaron au invadat Libanul de Sud în cadrul „*Operațiunii Pace pentru Galileea*”.

Obiectivul asumat de Israel era acela de a înlătura forțele OEP de pe o fâșie de 40 km de la nord de graniță. Forțele israeliene au avansat din Libanul de Sud într-o ofensivă triplă. Au capturat poziții strategice în toată țara, unele dintre cele mai grele lupte având loc la castelul Beaufort, la Nabatieh, și în orașul Jezzine aflat sub control sirian. Într-o tentativă de a obține supremația aeriană și o mai mare libertate de mișcare, Forțele Aeriene Israeliene au lansat *Operațiunea Coropișnița*. În cursul acestei operațiuni, Forțele Aeriene Israeliene au obținut o victorie clară în fața sirienilor, doborând 29 de avioane siriene și distrugând între 17 și 19 baterii siriene antiaeriene, fără să sufere pierderi în luptele aer-aer. Un singur A-4 Skyhawk a fost pierdut din cauza tirului antiaerian la 6 iunie. Avioanele israeliene au lovit și ținte OEP din Beirut, iar vasele israeliene au bombardat drumurile de pe coastă pentru a întrerupe liniile de aprovizionare ale OEP. Forțele israeliene au înaintat până la orașul Sultan Yacoub deținut de sirieni. Acolo au fost încercuți, dar au reușit să iasă din încercuire. Sultan Yacoub a rămas unul dintre puținele obiective neadjudicate de Israel în acest conflict. Ei au înaintat înspre Beirut. Pentru a tăia toate rutele de retragere ale OEP, marina israeliană a facilitat o debarcare amfibie de tancuri, blindate și parașutiști la nord de Sidon. Israelienii au ajuns curând la Beirut și erau hotărâți să îndeparteze OEP din Libanul de Sud. Tir și Sidon (marile orașe din Libanul de Sud, aflate încă în fâșia de 40 km) au suferit multe pierderi, iar capitala libaneză Beirut a fost bombardată de armata israeliană și de avioane timp de zece săptămâni, ucigând membri OEP. Trupele israeliene au

capturat Aeroportul Beirut și câteva suburbii ale orașului.

Sovieticii au fost atât de tulburați de pierderile uriașe suferite de aliații lor încât l-au trimis pe secundul șefului forțelor de apărare aeriană în Siria pentru a examina cum de au putut câștiga israelienii în acest fel. Forțele Aeriene Israeliene au efectuat și atacuri la sol, distrugând majoritatea bateriilor antiaeriene siriene staționate în Liban. Avioanele Cobra au distrus zeci de blindate siriene, inclusiv unele tancuri moderne sovietice T-72. Acest conflict a fost locul debutului în luptă al tancului israelian Merkava, în fața tancurilor sovietice T-72.

La 10 iulie 1981, au izbucnit violențe în Libanul de Sud și în Israelul de Nord. Israelul și-a reluat atacurile aeriene după ce OEP a început să tragă proiectile de artilerie către Israel. La 17 iulie, Forțele Aeriene Israeliene au lansat un atac masiv asupra infrastructurii OEP din centrul Beirutului, atac soldat cu moartea a circa trei sute de persoane și rănirea a alte opt sute.

Ca urmare, mii de cetățeni israelieni ce locuiau în preajma graniței libaneze s-au refugiat către sud. La 24 iulie 1981, trimisul special al Statelor Unite, Philip Habib, a mediat un acord de încetare a focului. Între iulie 1981 și iunie 1982, frontiera israeliano-libaneză s-a bucurat de o stare de liniște fără precedent după 1968.

Spre sfârșitul lui 1982 s-a ajuns la un acord, și trupele americane, franceze și italiene de menținere a păcii, denumite Forța Multinațională din Liban, au îndepărtat peste 14000 de combatanți OEP din țară în august și septembrie. Circa 6.500 de luptători Fatah s-au mutat din Beirut în Iordania, Siria, Irak, Sudan, Yemenul de Nord și cel de Sud, Grecia și Tunisia, ultima țară devenind noul sediu central al OEP.

Continuare în pg.7

Operațiunea „PAZA ZIDURILOR”

Continuare din pg.6

Operațiunea Tzuk Eitan - 2014

Conflictul Israel-Gaza de asemenea cunoscut ca și *Operațiunea Protective Edge* sau *Operațiunea Tzuk Eitan* și uneori denumit *Războiul din Gaza din 2014*, a fost o operațiune militară lansată de Israel pe 8 iulie 2014 împotriva Hamas, care conduce Fâșia Gaza, ca urmare a răpirii și ucideri a trei adolescenți israelieni de către membrii Hamas

Operațiunea israeliană a fost concepută pentru a opri focul de rachete din Gaza în Israel, care a crescut după ce a fost lansată reprimarea israeliană asupra Hamasului în Cisjordania după răpirea și uciderea celor trei adolescenți israelieni. Dimpotrivă, obiectivul Hamas a fost de a face presiunea internațională pentru a ridica blocada Fâșiei Gaza, a pune capăt ofensivei Israelului, a obține o terță parte care să monitorizeze și să garanteze încetarea focului, să elibereze prizonierii palestinieni și să depășească izolarea sa politică.

La 7 iulie, după ce șapte militanți Hamas au murit într-o explozie de tunel în Khan Yunis care a fost cauzat de un atac aerian israelian sau o explozie accidentală a propriilor muniții (conform IDF), Hamas a lansat 40 de rachete către Israel. Operațiunea a început oficial a doua zi, iar la 17 iulie, operațiunea a fost extinsă la o invazie israeliană din Gaza, cu scopul declarat de a distruge sistemul de tuneluri din Gaza.

Forțele terestre israeliene s-au retras pe 5 august. La 26 august, a fost anunțată o încetare a focului. Până la acea dată, IDF a raportat că Hamas, Jihadul Islamic și alte grupuri militante au lansat 4.564 rachete și bombe de mortier din Gaza în Israel, cu peste 735 interceptări și doborâte de Cupola de fier. Majoritatea loviturilor din Gaza au lovit terenuri deschise. IDF a atacat 5.263 de ținte în Gaza; cel puțin 34 de tuneluri cunoscute au fost distruse iar două treimi din arsenalul de 10.000 de rachete al Hamas a

fost epuizat sau distrus.

După încetarea focului din această ultimă operațiune se poate spune că în Israel a fost o liniște relativă. Sigur că au continuat, din când în când, trageri cu rachete din Gaza asupra localităților din sudul Israelului, îndeosebi asupra localității Sderot care suportă aceste tiruri de douăzeci de ani, dar și cu baloane cărora li s-au atârnat legături incendiare care au provocat pagube substanțiale terenurilor agricole din zonă.

Operațiunea „Paza zidurilor”

Iată că am ajuns la conflictul care se desfășoară deja de unsprezece zile.

Să vedem cum a început conflictul.

La 30 aprilie, musulmanii sărbătoreau ultima vineri a Ramadanului, astfel încât, după lăsarea serii, mii de tineri palestinieni au pătruns în cartierul istoric al Ierusalimului, pentru a se ruga la moscheea Al Aqsa, al treilea cel mai sfânt loc al islamului. Numai că acești tineri au intrat în coliziune cu forțele de ordine din cauza aprecierii poliției că ar putea exista dezordini în zonă și datorită acestei aprecieri au închis niște scări pe care, tradițional, tinerii așteptau începerea rugăciunii. Un alt „motiv” era posibila expulzare a câtorva familii arabe (tribunalul din Ierusalim urma a se pronunța în cauză peste câteva zile și, de obicei, în asemenea spețe cei care au câștigat au fost arabii). Era noaptea de vineri spre sâmbătă și, în urma unor informații care s-au dovedit reale, poliția a intrat pe Muntele Templului, acolo unde se găsește moscheea Al Aqsa pentru a controla eventuale depozite de armament. Abia atunci problema a devenit acută pentru că luni, de Ziua Ierusalimului, urma să aibă loc un alt eveniment, de data aceasta evreiesc, și anume Marșul cu drapele. Ca în fiecare an, sute de tineri israelieni ar fi intrat în cartierul istoric fluturând steagurile evreiești și cântând marsuri patriotice. Era clar ce așteptau miile de palestinieni, așa ca poliția a încercat să

disperseze grupările aflate în așteptare. Noi incidente și confruntări au avut loc. În fața acestei situații, poliția a propus – și guvernul a fost de acord – sa se modifice traseul manifestației evreiești. Dar confruntările cu poliția au continuat. Totul s-ar fi putut opri aici și lucrurile ar fi putut reintra în normal. Doar că organizația teroristă Hamas a dat ultimatum Israelului, somând statul să își retragă forțele de poliție din zona Muntelui Templului până la ora 18:00. Cum Israelul nu a răspuns acestei amenințări, la ora anunțată primele rachete s-au abătut asupra Israelului.

Cine din Gaza a lansat rachetele? Organizația Hamas. Trebuie precizat că rachetele lansate din Gaza nu au vizat obiective militare ale Israelului ci doar obiective civile.

Dealtfel, rachetele trase de Hamas nu au precizie și sunt trase la întâmplare, spre deosebire de atacurile Israelului cu aviația care sunt atacuri punctuale.

Israelul nu a atacat și nu a distrus decât obiective militare. Inclusiv acele blocuri înalte care au fost dărâmate erau obiective militare care ascundeau depozite de armament, ateliere de producere a rachetelor și birouri de informații ale Hamas.

În timp ce scriu aceste rânduri se anunță la radio că Israelul a continuat să aprovizioneze Gaza printre altele și cu benzină.

Cine sunt șoferii care au dus cisternele la punctele de trecere? Sunt șoferi care locuiesc în Ashkelon, orașul cel mai lovit de Hamas; au ieșit din adăposturi și au mers să transporte cisternele pentru că au considerat că este un act umanitar.

Ce va fi în continuare? Probabil că se va ajunge la o încetare a focului prin intermediul SUA și Egiptului, iar peste câțiva ani (câțiva oare?) o vom lua de la capăt pentru că interesele sunt altele, deasupra noastră.

La ordinea zilei

Pentru că Israelul nu are încă un guvern stabil și pentru că se vehiculează tot felul de utopii privind formarea guvernului, am hotărât să vă prezentăm un material din New York Times pe această temă.

The
New York
Times

Bret Stephens.

Dacă stângii i s-ar împlini dorințele în privința Israelului (editorial)

Imaginați-vă un univers paralel, în care un guvern israelian „luminat” ar face aproape tot ce-i cer „progresiștii” din America - scrie ziarul american The New York Times într-un editorial

O încetare imediată a ostilităților în Gaza. Ridicarea blocadei israeliene asupra circulației bunurilor spre teritoriu. Oprirea construcției de colonii în Cisiordania. Renunțarea de către Israel la revendicarea suveranității asupra Ierusalimului de Est. Negocieri accelerate pentru constituirea unui stat palestinian cu obiectivul restabilirii demarcațiilor de la 4 iunie 1967 în calitate de frontieră recunoscută internațional.

Oslo ar telefona în octombrie la Ierusalim și Ramallah pentru a oferi Premiul Nobel pentru Pace conducătorilor israelian și palestinian. State arabe precum Arabia Saudită ar stabili relații diplomatice formale cu Israelul. Comunitatea internațională ar conveni asupra unui pachet de ajutor de miliarde de dolari pentru noul stat Palestina.

Însă în această ciorbă vor fi și muște.

Damascul ar refuza să recunoască Israelul până când acesta nu va consimți să-i înapoieze Înălțimile Golan, lucru pe care până și cel mai de stânga guvern israelian ar refuza să-l facă, date fiind istoricul brutal al lui Bashar al-Assad și prezența militară masivă a Iranului în Siria.

Libanul, cum e dominat de Hezbollah (interpus al Iranului), va refuza și el să recunoască Israelul, folosindu-se de pretextul Fermelor Shebaa, o fâșie de pământ

despre care Beirutul pretinde că e teritoriu libanez ocupat, deși ONU afirmă altceva.

Cât despre Gaza, sfârșitul așa-zisei blocade („așa-zisă” întrucât numeroase bunuri de contrabandă ajung astăzi în Gaza prin punctele de trecere a frontierei cu Israelul, dar și bunuri de primă necesitate transportate de șoferi din Ashkelon în cadrul ajutorului umanitar oferit permanent de Israel) ar transforma picuratul constant al echipamentelor militare în Fâșie, majoritatea din Iran, într-o cascadă. Hamas, care pe moment trebuie să se descurce cum poate cu rachete relativ nesofisticate, și-ar re completa arsenalul cu muniție teleghidată de mare putere, capabilă să atingă orice țintă din Israel. Lucru ce ar presupune ca Israelul să-și modifice doctrina militară în privința Hamasului. N-ar mai fi vorba de degradarea periodică a arsenalului grupării militare prin lovituri aeriene de precizie. Ar fi o strategie care ar presupune o invazie terestră în toată regula și reocuparea Fâșiei pentru a putea fi apărat teritoriul israelian de rachetele Hamasului. Numărul victimelor aceluia următor război ar fi un multiplu al bilanțului actual.

Pe lângă noua sa putere militară, Hamas ar ieși consolidat și pe plan politic. Politica lui de rezistență - adică război de gherilă și terorism - contra Israelului le va părea multor palestinieni a fi lucrul care a forțat schimbarea de strategie a Israelului, în vreme ce politicile mai pașnice ale partidului Fatah condus de Mahmoud Abbas ar duhni a colaboraționism sterp. Comunitatea internațională ar încerca să sprijine Fatah cu ajutoare economice generoase și asistență tehnică. Dar Fatah are un îndelungat istoric de corupție și proastă administrare, doi factori care au și ajutat Hamas să câștige alegerile generale din 2006. De atunci, abordarea lui Abbas față de opozanții lui politici a fost să tot amâne alegerile și să-și persecute rivalii precum Muhammad Dahlan și Salam Fayyad.

Totuși, având 85 de ani, Abbas nu va mai putea amâna la nesfârșit alegerile. În cele din urmă, Hamas va veni la putere, dublu legitimat de succesul la urne și de angajamentul său de a șterge Israelul de pe hartă.

Dar, înainte de a se întâmpla acest lucru, Israelul își

Continuare în pg.9

La ordinea zilei

Continuare din pg.8

Dar, înainte de a se întâmpla acest lucru, Israelul își va fi sistat construcția de colonii, conștient că are de ales între a-i scoate cu forța pe coloniști din locuințele lor și a-i lăsa să rămână captivi și izolați în interiorul unui viitor stat palestinian.

Rezultatul ar fi o radicalizare masivă împotriva propriului guvern în rândurile populației israeliene, radicalizare în comparație cu care furiile necurate ce au dus la asasinarea lui Yitzhak Rabin în 1995 ar părea o nimica toată. Orice decizie de împărțire a Ierusalimului -o manieră care ar îngreuna accesul la Zidul Vestic (Zidul Plângerii)

și la alte locuri sacre precum Muntele Măslinilor (întregul Oraș Vechi cu monumentele sale creștine era în posesia Iordaniei înainte de Războiul de Șase Zile) ar declanșa cel mai probabil un război civil.

Dar poate că acel guvern israelian „progresist” ar putea avea totuși șanse de izbândă dacă o forță condusă de SUA și aprobată de ONU - mai că-ți vine să-i spui „mandat” - ar trimite trupe de menținere a păcii pentru a garanta drepturile și securitatea evreilor. Apetitul Americii pentru astfel de operațiuni nu prea se poate spune că s-ar fi mărit în ultimii ani, iar voința ei de a-și menține trupele detașate într-un loc poate fi pusă ușor la încercare. Unii israelieni s-ar putea întreba cât de mult ar mai rămâne aparenții lor binefăcători dacă un atentator sinucigaș le-ar omorî câteva sute de pușcași marini după modelul atentatului asupra cazarmei din Beirut.

Între timp, unei viitoare administrații Hamas din Cisiordania nu i-ar lua mult pentru a duplica formula care i-a priit atât de bine și în Gaza: militarizarea completă a teritoriului, supunând fiecare israelian riscului iminent de a fi atacat cu rachete.

În acest demers ar fi ajutată din plin de Iran, mai cu seamă dacă creșterea prețurilor petrolului și potențiala ridicare a sancțiunilor economice ca parte a unui nou acord nuclear vor umple la loc vistieria Teheranului, care își va regăsi și apetitul pentru aventuri regionale. Și Iordania s-ar trezi într-o situație riscantă dacă un stat palestinian radical va pune ochii pe regimul Hașemit dezbinat.

Dar ce se poate spune despre pace? Un guvern Hamas ar renege probabil orice acord încheiat cu un stat evreiesc care nu onorează „dreptul la întoarcere” al descendenților refugiaților palestinieni. Grupuri anti-ioniste precum Vocea Evreiască pentru Pace ar pleda în favoarea palestinienilor în SUA, în vreme ce aripa Tucker Carlson a Partidului Republican ar cere restricții dure împotriva imigrației.

Cât despre israelieni, ei vor ieși în cele din urmă din această nenorocire, cu un preț teribil de sânge, întrucât nu vor avea de ales. Iar atunci când vor fi ieșit, ei pot fi siguri că aripa „progresistă” a Partidului Democrat se va grăbi să-i denunțe pentru că au avut temeritatea de a supraviețui.

COMUNICAT

CENTRUL CULTURAL ISRAELIANO-ROMÂN DIN TEL AVIV

DATORITĂ SITUAȚIEI MILITARE DIN ISRAEL, TRADIȚIONALUL EVENIMENT

„OMUL ANULUI” ȘI „CARTEA ANULUI”

CARE TREBUIA SĂ AIBĂ LOC JOI, 21 MAI 2021 SE AMÂNĂ PENTRU O DATĂ CE SE VA ANUNȚA ULTERIOR.

CU SPERANȚE DE PACE ȘI LINIȘTE,
TEȘU SOLOMOVICI-PREȘEDINTE

Franța propune o rezoluție ONU pentru încetarea focului în conflictul Israel-Palestina

Franța a propus marți o rezoluție Consiliului de Securitate al ONU, în coordonare cu Egiptul și Iordania, care solicită încetarea focului în conflictul dintre Israel și Gaza, asumându-și riscul de a irita Statele Unite.

În timpul unei întâlniri între președintele francez, Emmanuel Macron, și omologul său egiptean, Abdel Fattah Al-Sisi, și, prin videoconferință, regele Abdullah al II-lea al Iordaniei, "cele trei țări au convenit asupra a trei elemente simple: tirurile trebuie să înceteze, a sosit timpul pentru un armistițiu și Consiliul de Securitate al ONU trebuie să abordeze subiectul", printr-o rezoluție, a indicat Palatul Elysée.

În cursul unei reuniuni cu ușile închise a Consiliului de Securitate, a patra în opt zile, Franța a vorbit despre proiectul de rezoluție, potrivit unor diplomați la New York.

Martă seară, mai multe țări membre ale Consiliului de Securitate au declarat că nu primiseră încă textul francez, care va fi „scurt și simplu”, potrivit unei surse diplomatice.

Pe lângă apelul pentru „încetarea ostilităților”, el ar cere „acordarea accesului umanitar pentru persoanele care au nevoie”, a spus un alt diplomat, sub acoperirea anonimului. Întrebat când Franța ar putea solicita un vot în Consiliul de Securitate, un diplomat, care s-a exprimat și el sub acoperirea anonimului, a răspuns: „cu cât mai devreme, cu atât mai bine”.

Franța, care îndeamnă de câteva

zile la un armistițiu rapid, a indicat că susține o mediere condusă de egipteni. Emmanuel Macron și omologul său egiptean, prezent două zile la Paris pentru un summit asupra economiilor africane, au vorbit pe larg despre acest subiect luni și au decis marți să solicite sprijinul Iordaniei.

Președintele francez a avut o întrevvedere și cu omologul său tunisian, Kais Saied, a cărui țară ocupă în prezent un loc de membru nepermanent al Consiliului de Securitate și care, cu acest titlu, reprezintă lumea arabă.

Propunerea de rezoluție franceză intervine în contextul în care Consiliul de Securitate al ONU este blocat timp de opt zile de către Statele Unite în legătură cu adoptarea unei simple declarații asupra conflictului, potrivit unor surse diplomatice. Washingtonul a refuzat trei documente propuse de China, Tunisia și Norvegia.

Ungaria respinge declarația UE asupra conflictului israeliano-palestinian

Ungaria, care a refuzat marți să susțină o declarație a Uniunii Europene ce îndeamnă la un armistițiu între Israel și palestinieni, a criticat acest tip de poziții, calificându-le drept „parțiale și dezechilibrate”.

„Am o problemă în general cu declarațiile europene asupra Israelului (...) Ele nu sunt de mare ajutor, mai ales în circumstanțele actuale, când tensiunile sunt atât de puternice”, a declarat ministrul ungar al afacerilor externe Peter Szijjarto, într-un interviu acordat AFP

în marja unei deplasări la Paris.

Peter Szijjarto a făcut această declarație în timp ce omologii săi europeni se reuneau în regim de urgență sub egida șefului diplomației UE, Josep Borrell. Acesta din urmă a îndemnat la finalul reuniunii la o „încetare imediată a violențelor” în conflictul israeliano-palestinian.

„Obiectivul este de a proteja civilii și de a permite accesul umanitar în Gaza”, a explicat Borrell, subliniind că această declarație are susținerea a 26 din 27 dintre statele membre ale UE, exceptând Ungaria.

Pe plan mai larg, Szijjarto a îndemnat UE să dea întâietate „pragmatismului” în fața „lecțiilor de morală”, în condițiile în care Budapesta a făcut recent uz de veto pentru a bloca declarația asupra Chinei.

„În timpul ultimilor luni și ani, UE a anunțat opt texte” asupra acestui subiect. „Întreb: oare au permis ele schimbarea lucrurilor în China? Nu. Și atunci de ce trebuie să venim cu un al nouălea” (text), a subliniat șeful diplomației ungare.

„Mai puține judecăți, mai puține lecții de morală, mai puțină critică, mai puțin amestec și mai multă cooperare pragmatică”, a îndemnat Peter Szijjarto Bruxelles-ul.

Premierul britanic Johnson: evreii din Marea Britanie nu ar trebui să suporte „rasismul rușinos”

Primul ministru Boris Johnson a declarat, duminică, că nu există loc pentru antisemitism în societate și că evreii britanici nu ar trebui să suporte „rasismul rușinos”, după ce a apărut un videoclip online care arăta oameni care strigau lozinci

Continuare în pg.11

Continuare din pg.10

antisemite dintr-o mașină din Londra.

Johnson răspundea parțial la videoclipul postat duminică mai devreme, care arăta un convoi de mașini purtând steaguri palestiniene care circulau printr-o comunitate evreiască din nordul Londrei și difuzau mesaje antisemite de pe un megafon.

Poliția care investighează incidentul a declarat ulterior că a făcut patru arestări.

„Nu există loc pentru antisemitism în societatea noastră”, a spus Johnson pe Twitter. „În preajma sărbătorii de Shavuot, sunt alături de evreii britanici care nu ar trebui să suporte tipul de rasism rușinos pe care l-am văzut astăzi”.

Comentariile sale s-au referit și la alte incidente de antisemitism din weekend, a spus un asistent.

„Oricare ar fi viziunea dvs. despre conflictul dintre Israel și Gaza, nu există nicio justificare pentru a incita la ură anti-evreiască sau anti-musulmană”, a declarat ministrul comunităților Robert Jenrick într-o declarație.

Poliția Metropolitană a Angliei a declarat că a primit rapoarte despre persoane care strigau lozinci antisemite dintr-o mașină care circula într-un convoi de vehicule prin zona St John's Wood din nordul Londrei.

Cei patru bărbați care au fost arestați sub suspiciunea de infracțiuni de ordine publică agravate rasial au fost luați în custodie la o secție de poliție din vestul Londrei, potrivit declarației poliției.

Community Security Trust, o organizație caritabilă care monitorizează securitatea comunității evreiești, a declarat că convoiul a călătorit din Bradford, în nordul Angliei.

Ministrul iranian anulează vizita în Austria

Ministrul iranian de externe a anulat o vizită pe care trebuia să o efectueze la invitația omologului său austriac pentru a arăta

nemulțumirea că guvernul cancelarului Sebastian Kurz arborase drapelul israelian la Viena într-o demonstrație de solidaritate, a declarat sâmbătă ministrul austriac de externe.

Ministrul iranian de externe Mohammad Javad Zarif ar fi trebuit să se întâlnească cu Alexander Schallenberg, dar a anulat călătoria, a declarat o purtătoare de cuvânt a lui Schallenberg, confirmând o știre din ziarul Die Presse.

"Regretăm acest lucru și luăm notă de el, dar pentru noi este la fel de clar ca ziua că atunci când Hamas lansează peste 2.000 de rachete asupra țintelor civile din Israel, atunci nu vom rămâne tăcuți", a spus purtătorul de cuvânt.

Alibaba și cei 40 de spioni? Belgia își face griji din cauza unui mega-proiect chinezesc

Politicienii belgieni încep să fie îngrijorați că un proiect chinezesc masiv construit la aeroportul Liège are de-a face mai mult cu spionajul decât cu avioanele.

Membri ai parlamentului belgian dezbat dacă China încearcă să le acorde spionilor săi un cap de pod mai ferm în Europa printr-un hub logistic uriaș construit de gigantul de comerț electronic Alibaba.

Investiția de 100 de milioane de euro a fost salutată inițial de autoritățile belgiene și privită ca un mod de a reanima economia regiunii francofone Valonia.

Hubul logistic construit pe o parcelă de 220.000 de metri pătrați concesionată la aeroport va deveni

operațională în cursul acestui an, dacă lucrurile decurg conform planurilor.

Însă atitudinea pozitivă față de China a început să se acrească în Uniunea Europeană pe fondul sancțiunilor impuse de Bruxelles din cauza suprimării libertăților din Hong Kong și a reprimării minorității uigure din regiunea Xinjiang, consumatorii chinezi răspunzând cu boicotarea unor produse europene.

„Ar trebui să realizăm că Alibaba nu este un simplu operator privat ci un agent al Partidului Comunist Chinez aflat sub ordinea regimului respectiv, ca de exemplu în ceea ce privește reprimarea minorității uigure prin tehnologia sa de recunoaștere facială”, a afirmat Samuel Cogolati, legiuitor din partea partidului ecologist Ecolo din parlamentul belgian.

„Trebuie să controlăm acești giganți digitali și să verificăm aceste investiții chinezești fără naivitate. Trebuie să ne deschidem ochii, să garantăm securitatea noastră, libertățile de bază și să protejăm datele personale ale cetățenilor belgieni”, a declarat acesta.

România azi

Demonstrație pro-Israel la București

În timp ce în lumea întreagă (New York, Paris, Londra, Rabbat etc) au loc demonstrații de sprijin privind atacurile teroriste ale organizației Hamas din Gaza asupra localităților și populației civile din Israel, la București, în Piața Universității, a avut loc marți, pe o ploaie de nestăvilit, o demonstrație pro-Israel la care au participat câteva sute de persoane. La demonstrație a luat cuvântul Excelența Sa, domnul David Saranga, ambasadorul statului Israel în România care a reiterat aprecierile sale pentru evreii din Israel originari din România și a mulțumit României pentru sprijinul acordat Israelului în lupta împotriva terorismului. Au mai luat cuvântul domnia Cristiana Seidler—deputat din partea partidului USR-Plus și Pavel Popescu - deputat din partea PNL. Am remarcat între demonstrații pe domnul Victor Opaschi - secretar de stat pentru culte, un vechi prieten al Israelului, pe doamna Tova Ben-Nun Cherbis – președinta Fundației și a complexului educațional Lauder-Reut de la București, domnul Maximilian Marco Katz – director fondator al Fundației pentru Monitorizarea și Combaterea antisemitismului în România și membri ai Federației Comunităților evreiești din România – Cultul mozaic. La încheierea demonstrației s-a auzit în difuzoare imnul statului Israel intonat și de o parte a demonstrațiilor.

Mesajul lui Putin pentru România: Există un bun potențial de cooperare în ceea ce privește regiunea Mării Negre

Rusia mizează pe dezvoltarea unor relații „reciproc avantajoase” cu România și vede „un bun potențial de cooperare” în ceea ce privește regiunea Mării Negre, a transmis marți președintele rus Vladimir Putin.

„Mizăm pe dezvoltarea unor relații reciproc avantajoase cu România. Suntem gata să lucrăm împreună la intensificarea legăturilor noastre politice, economice și umanitare. Există un bun potențial de cooperare în ceea ce privește regiunea Mării Negre”, a transmis Vladimir Putin, conform unui comunicat de presă al administrației de la Kremlin.

El a făcut aceste declarații la ceremonia de primire a 23 de ambasadori nou numiți la Moscova, care și-au prezentat scrisorile de acreditare. Printre aceștia se numără noul ambasador al României la Moscova, Cristian Istrate și noul ambasador al Republicii Moldova, Vladimir Golovatiuc.

Liderul de la Kremlin a avut un mesaj și pentru Chișinău, susținând că relațiile cu Republica Moldova se bazează pe o prietenie tradițională și pe împărtășirea unor valori spirituale comune.

„Vom continua să promovăm căutarea unei soluții corecte pentru Transnistria și a unui acord care să-i acorde un statut special, cu garanții solide, bazat pe respectarea suveranității și integrității teritoriale a Republicii Moldova”, a transmis Putin.

Aceste declarații vin în contextul în care în 26 aprilie autoritățile

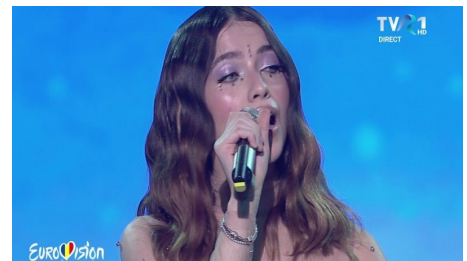
române l-au declarat persona non grata pe adjunctul atașatului militar al ambasadei ruse la București.

Ministerul Afacerilor Externe al României a anunțat la momentul respectiv că autoritățile române au decis declararea persona non grata pe teritoriul României a lui Alexey Grishaev, adjunct al atașatului militar în cadrul Ambasadei Federației Ruse la București, „având în vedere că activitățile și acțiunile sale contravin prevederilor Convenției de la Viena privind relațiile diplomatice din 1961”.

Rusia a reacționat, iar în 11 mai a anunțat că expulzează un diplomat român.

„Pe 11 mai, ambasadorul român Cristian Istrate a fost invitat la Ministerul Rus de Externe, unde i s-a înmănat o notă din partea ministerului prin care căpitanul G. Iliescu, atașat adjunct al apărării la Ambasada României, este declarat persona non grata”, s-a aratat într-un comunicat al MAE rus, citat de TASS.

Eurovision 2021: Roxen, reprezentanta României, nu s-a calificat în finală - VIDEO

Reprezentanta României la Eurovision 2021, Roxen, care a cântat piesa „Amnesia” în prima semifinală a concursului european, a ratat, marți seară, calificarea în finală. Este al treilea an consecutiv în care România nu ajunge în finală.

Concursul Eurovision din acest an se desfășoară în Olanda, la Rotterdam.

„Lipsa de experiență a lui Roxen”, a fost una din cauzele ratării calificării, a afirmat Liana Stanciu, șefa Delegației României la Eurovision, după prima semifinală.

Continuare în pg.13

Continuare din pg.12

„Într-o cameră plânge Roxen, în alta suntem noi. Cred că ne întorcem acasă”, a mai afirmat ea, la TVR.

Cele zece țări care s-au calificat în finală și vor reveni pe scenă sâmbătă sunt: Norvegia, Israel, Rusia, Azerbaidjan, Malta, Lituania, Cipru, Suedia, Belgia și Ucraina.

A doua semifinală va avea loc astăzi.

Amenda pentru nedeclararea numerarului însoțit* de peste 10.000 euro în vamă

După cum se știe, persoanele care transportă numerar în valoare de 10.000 euro sau mai mult trebuie să declare numerarul respectiv autorităților competente din statul membru prin care aceștia intră sau ies din Uniune și pun numerarul la dispoziția acestora pentru control. Conform unui proiect de Hotărâre al Ministerului Finanțelor, cei care nu declară numerarul însoțit peste acea sumă ar putea fi sancționați cu amendă de la 3.000 la 50.000 lei. Asta ar putea să se întâmple din 3 iunie 2021.

Practic, constituie contravenție și se sancționează neîndeplinirea obligației de declarare a numerarului însoțit sau a obligației de informare cu privire la numerarul neînsoțit.

* numerar neînsoțit înseamnă numerarul care constituie o parte a unui transport care nu este însoțit de un purtător (Regulamentul (UE) 2018/1672 al Parlamentului European).

• În cazul în care numerar neînsoțit în valoare de 10.000 euro

sau mai mult intră sau iese din Uniune, autoritățile pot să solicite expeditorului sau destinatarului numerarului sau unui reprezentant al acestora să facă o declarație de informare în termen de 30 de zile.

• Dacă nu sunt respectate aceste obligații sau când există indicii că numerarul, indiferent de valoarea vizată, are legătură cu o activitate infracțională, autoritățile competente pot să rețină temporar numerarul printr-o decizie administrativă.

Prin stabilirea limitei maxime a amenzii la acest cuantum (50.000 lei), autoritatea vamală are posibilitatea de a aplica amenzi spre maximum prevăzut, proporțional cu gradul de pericol social al faptei.

Conform notei de fundamentare, sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă.

• Deoarece în proiect se stabilește o diferență importantă între minimul și maximum amenzii contravenționale (amenda prevăzută fiind de la 3.000 la 50.000 lei), autoritatea vamală are posibilitatea de a individualiza sancțiunea aplicată, impunând o amendă spre minim când pericolul social al faptei este mai scăzut și, respectiv, o amendă spre maxim atunci când pericolul social al faptei este crescut.

România a depășit pragul de 4 milioane de persoane vaccinate anti-Covid

Marți a fost depășit pragul de 4.000.000 de persoane vaccinate în cadrul campaniei naționale de imunizare împotriva Covid-19, anunță platforma RO Vaccinare.

Potrivit CNCAV, de la debutul campaniei de vaccinare, 3.997.170 de persoane au fost inoculate cu unul dintre vaccinuri, 2.934.519 primind și cea de a doua doză.

„Astăzi, la ora 17.30, am depășit pragul de 4.000.000 de persoane vaccinate în cadrul campaniei naționale de vaccinare împotriva Covid-19. Până astăzi, în România au fost administrate peste 6.939.000 de doze de vaccin împotriva Covid-19”.

Spectacole-pilot la București și Cluj

Prima zi de mare relaxare vine și cu întoarcerea spectacolelor pe

scenă, cu publicul în sală. Două mari instituții culturale au avut spectacole pilot sâmbătă seara. La București și la Cluj, românii vaccinați au fost în sălile de teatru și operă. La Teatrul Național din București, în public a fost și premierul Florin Cițu, dar și ambasadorul Israelului, Excelența Sa, domnul David Saranga, la spectacolul „Dineu cu proști”.

Spectatorii au putut intra în sală cu două condiții: să fie complet vaccinați și să poarte mască de protecție.

„Vreau să le mulțumesc românilor pentru că împreună am trecut printr-un an dificil, împreună am purtat mască, împreună am păstrat distanțarea socială, împreună ne-am vaccinat, vreau să le mulțumesc că au înțeles că avem o campanie de vaccinare care continuă și astăzi avem un număr record de persoane vaccinate.”

ÎNTRE UMANISM ȘI TERORISM

Întotdeauna în timp de război ies la iveală tot felul de tare atât ale populației civile cât și ale militarilor aflați în acțiune.

Israelul se află de 73 de ani în război, când cu vecinii arabi, când cu așa-zișii palestinieni aflați în fâșia Gaza. De fapt, când vorbim de Gaza vorbim despre Organizația de Eliberare a Palestinei (OEP) până în 2006 și apoi despre organizația teroristă Hamas.

De-a lungul timpului atât OEP cât și Hamas au folosit populația civilă drept scut viu în acțiunile lor împotriva Israelului, îndeosebi copiii, și a folosit clădirile civile pentru magazii de muniție sau armament și subsolurile pentru fabrici de producere a armamentului.

Copii la granița Gaza-Israel

În același timp, atât în războiul actual cât și în cele dinainte atât OEP cât și Hamas au bombardat Israelul fără discriminare, atât orașele evreiești, cât și cele cu populație arabă sau orașe mixte. Lor nu le pasă nici măcar de frații lor.

În același timp, Israelul vizează doar obiective militare, iar atunci când este vorba de obiective civile folosite de Hamas în scopuri militare anunță populația civilă să părăsească zona.

„Armata israeliană ne-a aruncat fluturași în care ne-au spus să ieșim afară din casă și după aceea ne-au bombardat. Ne-au sunat și la telefon, la mobil din jumate în jumate de oră, să plecăm” (Gabriela Sultan – româncă din Gaza)

În ceea ce privește umanismul, Israelul continuă, chiar și în timp ce Hamas bombardează localități israeliene, să trimită în Gaza camioane cu bunuri de primă necesitate. Un transport cu cisterne de benzină a fost condus de șoferi din Ashkelon, orașul cel mai afectat în

actualul conflict.

Camioane cu produse pentru Gaza la punctul de trecere Kerem Shalom

În același timp, Israelul furnizează în Gaza apă și curent electric deși s-a retras definitiv în 2005 și, în mod normal, nu ar mai avea niciun fel de obligații față de acest teritoriu.

În timp ce Hamas trimite femeile să demonstreze împotriva Israelului, acestea trec pe la punctul de trecere Erez pentru tratament medical la spitale din Israel.

Femei la punctul de trecere Erez în drum spre un spital israelian

Și totuși se poate trăi în pace!

Viața evreiască

Nicu Parlog

KIBUTZUL – SECRETUL EFICIENȚEI AGRICULTURII ISRAELIENE

Istoria kibutzului se confundă pe bună dreptate cu cea a statului modern Israel, originala entitate rurală evoluând intrinsec în inima noului stat din Orientul Mijlociu. Astfel, kibutzul este o societate în sine, dedicată ajutorării mutuale și respectării drepturilor membrilor săi, un sistem socioeconomic bazat pe principiile proprietății comune, precum și o entitate socială bazată pe egalitate și cooperare care pune accent în egală măsură pe educație, consum și responsabilitate. Practic se poate considera că ideea forță care animă kibutzul, aceea de „se ia de la fiecare în funcție de posibilități, pentru fiecare în funcție de nevoi”, a fost implementată cu un elan inovator care își arată roadele chiar și în zilele noastre.

Primele kibutzuri au apărut cu circa 40 ani înainte de fondarea statului Israel (1948), primul kibutz, cel din Degania (de la cuvântul ebraic dagan, care semnifică grâu), situat în sudul Lacului Kinneret, a fost fondat în anul 1909 de către un grup de coloniști evrei, pe o bucată de teritoriu cumpărat de către Jewish National Fund.

Kibutz Degania-întemeietorii

Fondatorii erau tineri entuziași care proveneau din Europa de Est, și veneau aici pentru o viață nouă, departe de excesele antisemitis-

mului din acea perioadă. Calea aleasă nu era tocmai ușoară: un mediu climatic ostil, lipsă de experiență în munca câmpului, lipsa surselor de apă și banii puțini s-au dovedit a fi dificultăți mari.

Kibutz Degania azi

Cu toate acestea, pionierii agriculturii israeliene nu s-au dat deloc bătuti. Au depășit dificultăți mai mari decât cele inițiale și au înființat comunități care au jucat un rol decisiv în stabilirea societății israeliene și clădirea statului evreu.

Majoritatea kibutzurilor au fost ridicate pe baza unui plan similar. Zona locuibilă este compusă din case, grădini și grădinițe pentru copiii, inclusiv facilități precum săli de mese, case de cultură, biblioteci, piscine, săli de sport, clinici medicale și magazine. În jurul zonei locuibile sunt amplasate fermele de animale, iar culturile agricole sunt la extremitatea kibutzului.

Din punct de vedere organizatoric și ideologic, kibutzul funcționează ca o democrație bazată cumva pe percepțe socialiste. Consiliul general al acestei entități organizatorice formulează politici, aleg delegați, autorizează bugetul kibutzului și primesc noi membri. Consiliul general nu este doar un corp

decizional, ci are inclusiv atribuțiile unui forum public unde toți membri își pot exprima părerile și deciziile.

Pentru primii pionieri israelieni, transformarea solului arid într-unul roditor nu a fost doar aplicarea unei părți a ideologiei sioniste, ci mai ales un mod de viață care să le permită nu doar supraviețuirea, dar și prosperitatea. De-a lungul anilor, fermierii din kibutzuri au umplut literalmente câmpurile sterpe, aride și nisipoase cu terenuri uriașe cultivate cu orhidee, cereale, legume, ferme de vite și păsări, ba chiar și cu ferme piscicole.

Secretul succesului a constat într-o combinație ambițioasă de muncă grea, plus inovații și experimentări din domeniul agriculturii aplicate. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate, iar neobișnuitele fermele israeliene au ajuns să producă cea mai mare parte din totalul de alimente necesare locuitorilor țării. Spre exemplu contribuția kibutzurilor la productivitatea agricolă a țării este mult mai mare decât numărul locuitorilor implicați în agricultură.

În decursul ultimilor ani tot mai multe kibutzuri au devenit atracții turistice cu facilități de recreere cum ar fi casele de oaspeți, piscine, călărie, terenuri de tenis, muzee, și parcuri de distracție acvatice.

Spațiu de recreere în kibutz

Continuare în pg.16

Viața evreiască

Continuare din pg.15

Cum populația Israelului crește continuu iar centrele urbane se extind tot mai mult, unele kibutzuri au ajuns să fie incluse în suburbiile orașelor.

Pe baza acestei proximități, vechile ferme agricole oferă acum acces la toate facilitățile unui oraș modern.

Structural membrii unui kibbutz lucrează pe formula următoare: agricultură și ferme piscicole – circa 24% din populație, industrie-tot 24%, sectorul turism, comerț și finanțe -11%, transport și comunicații – 5%, servicii publice și comunitare – 18%, servicii personale 17%, construcții și utilități – 1%.

Femeile se bucură de aceleași drepturi și facilități, cu toate că spre deosebire de femeile care acum două generații lucrau cot la cot cu bărbații în cele mai grele munci, cele din prezent evită posturile din agricultură și industrie în favoarea locurilor de muncă din sectorul educațional, de sănătate și cel al serviciilor publice.

Sală de mese într-un kibbutz

Totuși marea majoritate a locuitorilor încă muncesc în kibutzuri. Evident câștigul lor este cheltuit tot în interiorul acestei entități astfel încât fermele beneficiază de un circuit continuu de bani.

Pe baza datelor oficiale, circa 40% din tinerii născuți aici, se întorc în kibutzuri după terminarea serviciului militar, obligatoriu pentru ambele sexe din această țară. Comparativ cu părinții și bunicii lor, tinerii de astăzi au mai multe

oportunități de lucru.

Kibbutzul nu este doar o așezare umană și un mod de viață, cât mai ales o parte integrală a societății israeliene.

Hotel într-un kibbutz

Înainte de declararea independenței, precum și în primii ani de după acest moment, kibbutzurile au jucat un rol capital în domeniile militar, cel al imigrației și al fondării de noi așezări.

În timp, mare parte din aceste responsabilități și funcții au fost preluate de autoritățile și guvernele țării, iar interacțiunea dintre kibbutz și societate a scăzut gradual, cu toate că nu a dispărut niciodată.

Un număr mare de kibutzuri oferă cursuri de cinci luni pentru imigranți, cursuri care includ studierea intensivă a limbii ebraice, familiarizarea cu particularitățile vieții în Israel, alături de noțiuni de agricultură și creșterea animalelor. Participanții care se hotărăsc să rămână aici, pot aplica pentru poziția de membru cu drepturi depline al comunității. O parte din kibutzuri sunt implicate în proiecte sociale în care sunt incluși copiii orfani sau cei din familii defavorizate.

Kibbutzurile au funcționat de-a lungul timpului și ca niște adevărate centre în care a fost prezervată bogata moștenire artistică și culturală a diasporei evreiești.

Kibbutzurile subvenționează scriitori și artiști de toate felurile oferindu-le locuințe și cele necesare traiului în cadrul kibbutzului.

Cazul cel mai celebru a fost cel al marelui scriitor israelian, Amos Oz.

Sărbătorile religioase tradiționale, comemorările, aniversările, toate au fost revitalizate aici prin intermediul artelor, muzicii și dansurilor.

După o perioadă de regres, unii analiști sociali precum Amnon Rubinstein, susțin că fermele social-populare înregistrează o renaștere spectaculoasă. Astfel dacă la nivelul anului 1997 producția tuturor kibbutzurilor atingea cifra de 20 miliarde șekeli, în anul 2006 cifra atinge valoarea de 27 miliarde șekeli noi.

Astăzi entitatea socială a kibbutzurilor cuprinde trei generații de oameni care au activat în interiorul său. Fondatorii acesteia, motivați de convingeri puternice și de o ideologie aparte, au construit o societate cu un mod unic de viață, nemaîntâlnit în altă parte a lumii.

Prima generație de copii născuți în kibbutz, a muncit din greu pentru a construi și a consolida propriile structuri economice, sociale și administrative. Generația actuală, care crește în prosperitate și siguranță, trebuie să găsească un punct de echilibru între moștenirea trecutului și noile provocări tehnologice ale prezentului.

Pe baza acestei provocări, o parte din analiștii israelieni susțin că fermele colective își vor abandona pe viitor o parte din principiile lor caracteristice. Alți analiști cred că abilitatea kibbutzurilor de a se adapta cerințelor societății, va asigura supraviețuirea lor.

Oricum va fi viitorul, atât timp cât kibbutzurile își vor menține structura democratică iar spiritul de voluntariat, implicare și idealism va predomina printre locuitori, fermele emblematice ale Israelului vor supraviețui mult timp de acum încolo.

sursa: *Descoperă.ro*

Viața evreiască

CETATE ÎN EPOCA BIBLICĂ DE 3000 DE ANI, DESCOPERITĂ ÎN ISRAEL

„Cetatea pe care am găsit-o oferă o privire asupra realității geopolitice descrise în Cartea Judecătorilor, în care canaanii, israeliții și filistenii se luptă între ei”, au spus arheologii.

O fortăreață canaanită de la mijlocul secolului al 12-lea î.Hr., perioada judecătorilor biblici, a fost găsită de arheologi israelieni și de voluntari adolescenți într-o excavare din apropierea Kibbutz Galon, în apropiere de Kiryat Gat, a anunțat Biroul de presă al Guvernului Israel. Site-ul este acum deschis pentru public gratuit, în colaborare între Autoritatea Israel a Antichităților (IAA) și Fondul Național Evreiesc (KKL).

Potrivit arheologilor Saar Ganor și Itamar Weissbein din IAA, „Cetatea pe care am găsit-o oferă o privire asupra realității geopolitice descrise în Cartea Judecătorilor, în care canaanii, israeliții și filistenii se luptă între ei. În această perioadă, țara Canaanului a fost condusă de egipteni, iar locuitorii acesteia au fost în custodia lor. Apoi, în timpul secolului al XII-lea î.Hr., doi jucători noi au intrat în joc: israeliții și filistenii. Acest lucru a dus la o serie de dispute teritoriale violente”, au spus arheologii.

„Israelii s-au instalat în așezări nefortificate în Munții Beniamin și Iudeea”, au continuat ei. „Între timp, filistenii au acumulat putere în Câmpia de Sud a Coastei și au stabilit orașe mari precum Ashke-

lon, Ashdod și Gat. În încercarea de a cuceri mai multe zone, filistenii s-au confruntat cu egiptenii și canaanii de pe linia de frontieră, care au trecut probabil pe râul Guvrin, între regatul filistin Gat și regatul canaanit al Lachish.”

„Se pare că cetatea Galon a fost construită ca o încercare canaanită / egipteană de a face față noii situații geopolitice”, au explicat ei. „Cu toate acestea, la mijlocul secolului al XII-lea î.H. egiptenii au părăsit țara Canaanului și s-au întors în Egipt. Plecarea lor a dus la distrugerea orașelor canaanene neprotejate - o distrugere care a fost probabil condusă de filistenii.”

Potrivit lui Ganor și Weissbein, „Poveștile judecătorilor din Biblie demonstrează clar realitatea geopolitică complicată și lupta pentru controlul teritoriilor în timpul instituirii de noi puteri politice în țara lui Israel. Structura cetății, numită „case de guvernare” egiptene, este cunoscută din alte situri săpate în Israel. Cetatea a fost construită într-o locație strategică, de pe care este posibil să urmăriți drumul principal care mergea de-a lungul râului Gu-

vrin - un drum care leagă câmpia de coastă de câmpia Iudeii.”

Mărimea cetății este de 59 de metri pe 18 metri, iar turnurile de veghe au fost construite în cele patru colțuri. La pragul clădirii s-a păstrat un prag masiv, în formă sculptată dintr-o rocă cu o greutate de aproximativ trei tone.

În fortăreață se afla o curte pavată cu dale de piatră și coloane în mijloc. Camerele au fost construite pe ambele părți ale curții. Sute de vase de ceramică, unele încă întregi, au fost găsite în camerele cetății, inclusiv vase speciale care au fost folosite probabil pentru ritualul religios. Un număr mare de boluri a fost găsit și în camere, unele dintre ele fiind realizate într-un stil care copiază bolurile egiptene.

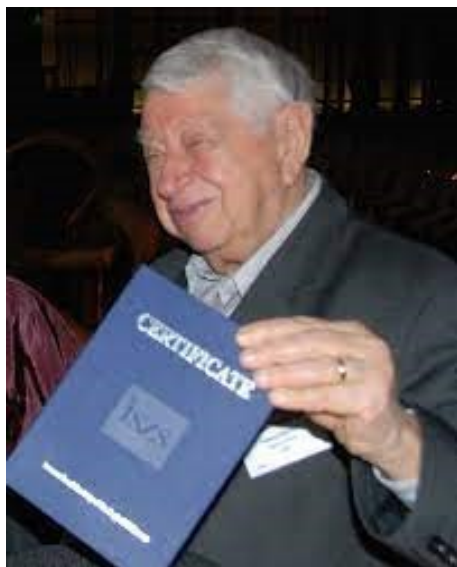
Rămășițele cetății au fost descoperite cu ajutorul studenților de la departamentul de Studii Israel de la Școala Multidisciplinară din Beer Sheva, din programul pregătit pre-militar Nachshon din Negev și alții. Acest lucru a fost realizat ca parte a politicii Autorității Israeliene a Antichităților de a aduce publicul larg, și în special tânăra generație, mai aproape de arheologie.

Potrivit lui Talila Lifshitz, directorul departamentului comunitar și forestier al Fondului Național Evreiesc, „cetatea Galon oferă o privire fascinantă în povestea unei perioade relativ necunoscute din istoria țării”.

Și ei au fost evrei

Getta Neuman

BERNARD POLITZER, O TINEREȚE ÎN ROMÂNIA

Pe urmele lui Francis Dov Por (1927, Timișoara – 2014, Ierusalim), zoolog, hidrobiolog și biogeograf israelian, uimită de întorsăturile nefaste din biografia lui, am fost tentată să-i citesc amintirile publicate sub pseudonimul Bernard Politzer, numele strămoșilor lui. Este o lectură captivantă despre anii 1940-1960 în România, despre idealismele fatale care au frământat acești ani, despre entuziasme și decepții, despre oameni și neoameni și, în pagini de antologie de literatură memorialistică, despre infernul penitenciar în regimul comunist. Prima confruntare a lui Francisc (în Israel, ortografiat Francis) Por cu forțele de ordine a avut loc în 1940, la 13 ani, în trenul de la Timișoara spre București. Băiatul era echipat cu cărți și un mic laborator de chimie portabil, dar nu cu autorizația de călătorie care, recent, devenise obligatorie pentru evrei. Cele câteva ore într-o celulă întunecoasă și semnătura pe o declarație vor fi multiplicată în numeroase episoade viitoare, în care preocupările intelectuale nu se vor istovi nici în condițiile cele mai vitrege, situațietipar a tinereții lui Por în România.

În 1942, elevii evrei, excluși din școlile de stat și private, au avut posibilitatea să frecventeze Liceul „Cultura - Max Azriel” al comunității evreilor din București, unde „... fiecare zi de școală era o mică victorie în lupta noastră pentru supraviețuirea intelectuală”.

După 8 ore de muncă obligatorie plus 4 ore de cursuri la școală, Por își petrecea timpul cu prietenii lui, „grupul Wagner”, cum erau porecliți, pentru că erau cunoscuți pentru admirația lor pentru opera compozitorului antisemit. Adolescentul se furișea la concerte, accesul fiind interzis evreilor, și cânta la pian. La muncă obligatorie, una din sarcini era dezgroparea cadavrelor din casele dărâmate de bombe. S-ar putea că tânărul Por să se fi întâlnit cu Mircea Crișan sau cu Iulian Sorin, secretar general al Federației Comunităților Evreilor în anii 1991–2004, care erau și ei înhămați la aceeași corvoadă, așa cum mi-a povestit cel din urmă.

Cu detașarea unui om trecut prin multe, Por prezintă organizația sionistă de tineret "Hașomer Hațair" (Tânărul Paznic), a cărui secretar general devine în anul 1947, mișcare intrată în ilegalitate în 1942, redevenită legală după război, din nou interzisă în 1948, împreună cu toate organizațiile necomuniste. Tinerii doreau să părăsească România pentru a construi un stat binațional (iudeo-arab) și comunist în Palestina. La vestea armistițiului în Europa, se întrunesc și cântă Hatikva, imnul național israelian și Internaționala. Din idealism pur și dur, sunt capabili de mari sacrificii, se dedică pe deplin cauzei, în timp ce preocupările legate de familie și viața personală (se preconiza abstenența sexuală!) sunt reprimite, fenomene care sunt, în retrospectivă, excese caracteristice vremii.

Foarte interesante și perturbante sunt asemănările pe care le găsește Por între mișcarea legionară și cea sionistă, subliniind deosebirile esențiale.

La cererea conducerii din Palestina, Por rămâne în România, cu toate că ar fi avut posibilitatea de a emigra. Cadre capabile erau necesare la fața locului. Sioniștii au ajutat multor sute de evrei să treacă granița maghiară și să ajungă în Palestina prin Constanța sau prin Bulgaria, iar după armistițiu, au organizat tabere de pregătire pentru emigrare și viața în chibuț. Por avea să plătească scump această decizie. În 1948 este arestat, deținut în celula Siguranței din Timișoara, apoi la Oradea, torturat - spânzurat cu capul în jos, bătut la tălpi cu un baston de cauciuc. Printre torționari era și comisarul Gold, care reappare mulți ani mai târziu într-un chibuț în Israel. În 1953 este din nou arestat și condamnat la 8 ani de închisoare din care va absolvi 2 ani și jumătate.

Descrierea detențiunii în pușcăria de tristă notorietate de la Jilava este o adevărată „sociologie”, termen folosit de autor, a închisorii politice din România. Este iadul pe pământ. În timpul anchetei, în 1948 se bătea sistematic, în 1954, pe lângă lovituri și înjurături, se aplicau metode psihice de tortură.

Anchetatorilor, „... acestor imbecili brutali le datorez maturizarea mea politică. Ei reprezentau decăderea cea mai josnică a idealului comunist cu care crescusem”.

Por se lecuiește definitiv de comunism, de orice fanatism, de politică.

Por zugrăvește un tablou dantesc al condițiilor subumane: îngheț suială, igrasie, duhoare, întuneric, murdărie și foamete.

Surpriză! La o săptămână după ce a fost introdus în vâlmășagul

Continuare în pg.19

Și ei au fost evrei

Continuare din pg.18

uman din celula lui, s-a organizat un mare simpozion intitulat „Importanța secolului al XIX-lea în științe și în arte”. Timp de două zile s-au ținut zeci de conferințe, din memorie, fără hârtie și creion, în fața unei audiențe de 100 de persoane, cocoțați pe prieri sau pe burtă în „șerpărie”, adică sub prieri. Nu degeaba era denumită Jilava „universitatea pârânilor”. Deținuții politici erau ținuti separat de deținuții de drept comun, numiți „pinguini”, „pentru că la jocurile de noroc din închisoare își pierdeau până și izmenele, iar apoi țopăiau înfășurați în păturile lor asemeni bine cunoscutelor păsări de la Polul Sud”, notează Por cu umor.

Cu vervă descrie cum conglomeratul de intelectuali de toate culorile, comuniști, legionari, sioniști, religioși, găsește modul să supraviețuiască psihic și intelectual. Se introduc reguli de comportament și de igienă. Din pâine, săpun, fânul din saltele, cărbune se fabrică ață pentru a croșeta litere, un aluat din care se modelează figurine pentru șah, instrumente rudimentare de tăiat și de scrijelit. Se povestesc romane. Se învață limbi străine. Se recită și compun poezii. Aici a compus poetul și filologul Ezra Fleischer poemul *Masa Gog (Povara lui Gog)*, premiat, fără a se dezvălui numele poetului, în anul 1959 cu „Premiul Israel pentru lite-

ratură”. Eli, un violonist talentat, cânta concerte de vioară imitând instrumentul și mimând pizzicato.

Por era specializat în prelegeri de biologie și în opere. Cânta uvertura și ariile, recolta aplauze și dădea, în ilaritatea generală, un bis. Amintesc doar câteva exemple, pentru a da o idee despre explozia de creativitate, despre triumful spiritului în acele condiții și despre umorul truculent al naratorului. În 1955 s-au rejudecat procesele sioniste, Francisc Por a fost eliberat, iar în 1960 a ajuns, în sfârșit, în Israel. Cronica tinereții sale este depoziția unui martor al epocii - observator analitic și empatic -, opera unui povestitor talentat.

NICOLAE BLATT

reviste de specialitate din Austro-Ungaria, România și Germania. A editat de asemenea numeroase manuale și monografii.

Nicolae Blatt s-a născut într-o familie de evrei maghiarofoni, la Pânticul Românesc, în vecinătatea orașului Dej, în Transilvania, care pe vremea aceea aparținea Imperiului Austro-Ungar. A fost mai târziu botezat în religia creștină luterană.

Părinții săi, Iacob (de profesie avocat) și Bertha Blatt, fratele și două surori ale sale, au murit la Auschwitz, unde au fost deportați în timpul Holocaustului evreilor transilvăneni.

În 1913 Blatt absolvit Facultatea de Medicină a Universității din Cluj. În timpul Primului Război Mondial, din 1914 până în 1918, a fost medic militar în armata austro-ungară. În anii următori a absolvit cursurile de specializare în oftalmologie la Cluj și la Budapesta, și în următorii 5 ani a urmat programe de perfecționare cu oftalmologii J. Meller la Viena, E. Kruckmann la Berlin, Alfred Vogt la Zürich, Jules Gonin la Lausanne, Henricus

Weve la Utrecht, și Frank Juler la Londra.

În 1930 s-a căsătorit cu Marta Scheiner (1904-1972), fotografă și jurnalistă din Timișoara.

După ce și-a deschis un cabinet la Târgu Mureș, Blatt a efectuat cu succes o operație de urgență de dezlipirea retinei, pacientul fiind un membru al familiei regale grecești, și o rudă apropiată a Reginei Elena a României. Ca urmare, în 1931 a fost invitat să se mute cu toată familia la București fiind numit oftalmolog oficial a Curții Regale a României, poziție pe care a deținut-o până în 1947, când monarhia a fost abolită de regimul comunist.

Continuare în pg.20

Și ei au fost evrei

Continuare din pg.19

În 1941, după ce România s-a alăturat puterilor Axei, cabinetul medical a lui Blatt a fost rechiziționat pentru a găzdui ofițeri germani cu familiile lor. Blatt și-a mutat cabinetul într-un apartament de trei camere, el, soția și fiica or locuind într-una din ele, până în august 1944. În secret, Blatt a colaborat cu Regina Elena, ajutând-o să salveze familii evreiești din Transilvania, Moldova, Bucovina, Basarabia sau aflate în Transnistria, de primedea deportării și a exterminării.

Deseori, el o informa pe Regina Mamă despre evenimente necunoscute de dânsa și a servit de intermediar între Regina Elena și șef-rabinul României, Alexandru Șafran, străduindu-se să țină în secret aceste acțiuni de regimul Antonescu și de reprezentanții Germaniei naziste.

În anii 1941-1944, sub regimul legilor „rasiale” îndreptate contra populației evreiești N.Blatt a făcut parte din corpul didactic al Colegiului evreiesc „Onescu”, unde, cu aprobarea regimului Antonescu, a funcționat una din școlile de medicină pentru studenți evrei, după ce li s-a interzis accesul la universitățile țării.

În august 1944, Blatt și-a evacuat familia la Sinaia, în timp ce el a rămas la București ca să se îngrijească de răniți. Până la sfârșitul războiului el a funcționat în calitatea de medic-căpitan-aviator, transportând răniții la diferite spitale de specialitate; în același timp a continuat să predea cursuri la universitate și să-și trateze pacienții privați.

După război Blatt a fost numit șef al Clinicii și Laboratoarelor de Oftalmologie și profesor titular al disciplinei (1948-1953) la Institutul de medicină de curând înființat la Timișoara și de asemenea a devenit profesor și șeful Secției de Oftalmologie la Institutul de Specializare și Perfecționare a Medicilor din București. A continuat, până în 1947, să fie oftalmologul oficial al Curții Regale, și și-a păstrat cabinetul particular din București. În această perioadă făcea săptămânal naveta cu trenul între Timișoara și

București.

În 1947 guvernul Petru Groza, dominat de comuniști, l-a silit

pe regele Mihai să abdice, iar România a fost proclamată republică populară. Familia regală a cerut să se permită și familiei Blatt să emigreze odată cu ea ca parte din suită. Autoritățile comuniste au refuzat sub pretextul că „țara are nevoie de talentele lui Blatt”. I s-a permis să-și mențină pozițiile universitare până în 1953. Între timp regimul a închis toate cabinetele medicale private confiscând toate echipamentele medicale.

Medicii aveau de acum înainte dreptul să trateze bolnavii numai în policlinici și spitale de stat. Blatt a fost, după război, profesor universitar - șeful Clinicii și al Laboratoarelor de Oftalmologie la Universitatea din Timișoara, și șeful Departamentului de Oftalmologie la Institutul de Specializare și Perfecționare a Medicilor, din cadrul Universității de Medicină din București.

A fost un pionier în cercetări

asupra trahomului, cataractei congenitale, al extracțiilor de cataractă extracapsulară, a transplantelor de corne și strabismului. În anii regimului comunist a fost prigonit sub pretextul relațiilor din trecut cu familia regală, al vederilor sale științifice și politice. După ce a înființat Revista de Oftalmologie la București în 1949, cu colaborări ale multor oftalmologi de frunte din străinătate, între aceștia din urmă se numărau: Vladimir Filatov din Uniunea Sovietică, Baillard și Jandelize din Franța, Bietti din Italia, Busacca din Brazilia, Cosmetatos din Grecia, Franceschetti din Elveția, Igersheimer și R. Gifford din Statele Unite, Pașev din Bulgaria, Duke-Elder din Anglia, și Weve din Olanda. Colegiul de redacție era format din oftalmologii locali Virgil Popovici, Nicolae Zolog și Ion Moisescu. După apariția primului număr, autoritățile comuniste au interzis publicarea mai departe a Revistei de Oftalmologie, a fost atacat ca „trădător și dușman al glorioasei Republici Populare Române”, pentru „ploconire în fața Occidentului”, ulterior a fost demis din universitate și împiedicat să-și practice specialitatea în spitale, iar după 1958 a fost arestat și deținut în închisoare.

A reușit să părăsească România în 1964. Ajuns în Occident, a fost numit profesor oaspete de oftalmologie, și i s-a pus la dispoziție un laborator de cercetări la Universitatea Goethe din Frankfurt pe Main.

În Revista Științelor Medicale (organul „Secției de Științe Medicale a Academiei Republicii Populare Române”) s-a scris că Blatt este un „trădător”, un „agent al Wall Streetului,” și „un individ care a dovedit prin activitatea sa că nu este demn să educe pe tinerii care vor forma generațiile viitoare de medici români, care trebuie să fie devotați Științei Sovietice, singura știință acceptabilă și adevărată în

Continuare în pg.21

Și ei au fost evrei

Continuare din pg.20

lume”. După aceea i s-a cerut să-și facă autocritica și să declare în public că se recunoștea vinovat de toate acuzațiile, ceea ce el a refuzat.

Atacurile de la Academie asupra lui Blatt au atras la vremea respectivă atenția lui Roland Barthes care servea de atașat cultural al Legației Franței la București, în raportul său de opt pagini din 21 iulie 1949 despre „politizarea științei în România”. Din acele zile, Blatt și familia lui s-au aflat în permanentă urmărire din partea Securității. În anii 1953-1954 Blatt a fost dat afară din toate posturile sale universitare și i s-a interzis să mai consulte pacienți și să opereze în spitalele universitare.

Cu greutate a obținut funcția de director al secției de oftalmologie la policlinica Cantacuzino din București.

În septembrie 1958 a fost invitat să participe în calitate de președinte la al XVIII-lea Congres Internațional de Oftalmologie de la Bruxelles, în Belgia, dar guvernul român a refuzat să-i dea un pașaport.

La sfârșitul anului 1958 familia Blatt a înaintat cererea de a părăsi România. Era tocmai la începutul noului val de teroare instaurat de regimul lui Gheorghiu Dej în anii 1958-1961. Nicolae Blatt și soția sa, Marta au fost duși la închisoare, amenințați și torturați pentru a fi forțați să mărturisească „legăturile lor criminale cu Imperialismul Occidental”. Printre crimele de care a fost acuzat Blatt erau menționate și relațiile lui cu Curtea Regală Română, activitatea sa imaginară de agent a Wall Streetului, și faptul ca poseda din anii 1930, niște conturi de bancă în Vestul Europei și în Statele Unite. Blatt a fost silit să scrie băncilor respective, și să ceară retrimiteră sumelor de bani aflate acolo în România. Când banii au ajuns în țară, au fost de îndată confiscați de către autorități.

Când Societățile Oftalmologice din vestul Europei, au încetat, de mai multă vreme, să mai primească

articole științifice de la Blatt, ele au început să se intereseze care erau motivele. După un timp Blatt și soția lui au fost eliberați din închisoare, dar Blatt nu a mai putut găsi de lucru în aproape nici o instituție medicală. În cele din urmă a găsit un post la o mică policlinică la periferia Bucureștiului.

La intervenția lui Francesco Bietti din Italia, un grup de colegi oftalmologi din Europa și America, s-au întrunit cu prilejul unui Congres Internațional pentru a discuta posibilitățile de a obține aprobarea regimului din România pentru plecarea familiei Blatt în străinătate. Până la urmă, sora Martei Blatt, care trăia în Canada a plătit guvernului român pentru a obține emigrarea familiei. Soții Blatt au părăsit România în 1964.

Consulatul francez a acordat familiei Blatt o viză pentru un timp nelimitat, iar profesorul și soția s-au mutat la Paris în august 1964. În octombrie 1964 Nicolae Blatt a fost numit „Gastprofessor für Augenheilkund” - profesor oaspete de oftalmologie la Universitatea Goethe din Frankfurt pe Main, în Germania de vest, și i s-a pus la dispoziție pentru un timp nelimitat un laborator de cercetări la această universitate.

Dupa o scurtă perioadă de activitate și cercetări, Blatt a murit, după o scurtă boală, la vârsta de 74 ani, în data de 15 aprilie 1965, la spitalul Universității din Frankfurt.

Marta Blatt a continuat să trăiască la Frankfurt, unde a murit 7 ani mai târziu, la vârsta de 67 de ani.

Nicolae Blatt a făcut parte din comitetele de redacție ale unora din cele mai însemnate reviste din domeniul oftalmologiei din România și de peste hotare („Oftalmologia”, București (1954), „Excerpta Medica Ophthalmology” din Amsterdam, „International Journal for Trachoma” din Marsilia, „Ophthalmologica” – din Basel, „L'Aggiornamenti di Terapia Oftalmologica” din Pisa, „Rivista

Italiana de Trachoma e di Patologia Oculare virale ed esotica” din Catania, „Ophthalmic Literature” din Londra, Revista de Oftalmologie din București. A fost membru al Societăților franceză, germană (din Heidelberg), italiană de oftalmologie (din Roma), al societății lombarde de oftalmologie din Milano,

Blatt a publicat 373 de lucrări științifice în diferite jurnale de Oftalmologie internaționale, majoritatea fiind bazate pe cercetările sale. O parte din aceste lucrări au fost republicate în “Cercetări și Studii Oftalmologice.”

A publicat trei cărți în colaborare:

●Blatt, Nicolae (redactor) (1935). *Cercetări și studii în oftalmologie* București: Tiparul Suprema. OCLC 18495910.

Blatt, Nicolae (redactor) (1947). *La prophylaxie de la cécité en Roumanie (1940–1947) în franceză*. București: Imprimeria Națională.^[27]

●Blatt, Nicolae (redactor) (1947). *Înființarea unui Institut Central de Oftalmologie* Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria Națională. București OCLC 895409163.^[25] Blatt, Nicolae (1948). *Curs de oftalmologie pentru studenții de medicină*. Timișoara. Blatt, Nicolae (1957). *Manual de oftalmologie (pentru specializarea și perfecționarea medicilor)* 2 volume. București.

Viața bate filmul

Lisa Lotens

LESBIANA DIN MIȘCAREA DE REZISTENȚĂ CARE S-A ÎMBRĂCAT ÎN BĂRBAT CA SĂ SCAPE DE NAZIȘTI

Frieda falsifică acte de identitate pentru evrei ca să păcălească poliția. Îi ajută pe oameni să se ascundă.

Frieda Belinfante a fost, probabil, una dintre cele mai impresionante femei din Olanda. Nu doar că a fost cea mai de succes violoncelistă și dirijoare la vremea ei, ci și a jucat un rol în rezistența olandeză. Frieda era lesbiană pe față și făcea parte, alături de alți artiști și muzicieni, din rezistența artiștilor, cu care a incendiat Registrul Populației din Amsterdam în 1943. De exemplu, au distrus multe dosare despre evreii din Amsterdam. După care, Frieda, care era și ea pe jumătate evreică, s-a deghizat în bărbat ca să se poată ascunde.

Jurnalistul Toni Boumans a cunoscut-o pe Frieda în ultimii ei ani de viață și i-a scris povestea în cartea *A wonderfully forgotten life*.

„Frieda era o femeie foarte iubitoare, șarmantă și frumoasă și se

pricepea foarte bine să rezolve probleme. Nu se temea de nimic și toată lumea o iubea”, a zis Boumans. Deși homosexualitatea nu era acceptată în vremea aceea și bărbații gay erau chiar pedepsiți, Frieda s-a înconjurat cu artiști care erau și ei homosexuali și nu aveau treabă cu asta. „Multe lesbiene sufereau pe atunci din cauză că norma era să te căsătorești cu un bărbat, dar nu și Frieda. Ea a acceptat rapid gândul că era diferită. A fost o lesbiană fericită și a avut o atitudine dură și sigură pe ea pentru tot restul vieții.”

Frieda s-a născut în 1904 și a crescut în Amsterdam. A început să ia lecții de violoncel la vârsta de nouă ani și a cântat pentru prima oară în public la 16 ani. A avut o relație cu compozitoarea Henriëtte Bosmans, cu care a fost împreună până în 1929. Apoi s-a căsătorit cu flautistul Johan Feltkamp, la insistențele lui. „Erau prieteni buni. Frieda nu credea că e o idee bună să se căsătorească, din cauza orientării ei sexuale, dar Johan și-a pus pistolul la tâmplă și i-a zis că nu vrea să trăiască fără ea, așa că femeia a zis: bine, hai. A făcut-o și din considerente practice, pentru că dacă erai lesbiană, singurul mod de a duce o viață cât de cât normală era să te căsătorești cu un bărbat, de ochii lumii.”

Bineînțeles, până la urmă, relația s-a încheiat – în 1936. Frieda a urmat un curs de dirijori în Elveția cu faimosul muzician Hermann Scherchen. După curs, s-a întors în Olanda ca dirijoare.

În 10 mai 1940, naziștii au invadat Olanda. Două zile mai târziu, fratele Friedei s-a sinucis. „A lăsat o scrisoare lungă, în care spunea că îi era prea greu să se ascundă sau să fugă. Nu voia să continue să tră-

iască într-o astfel de lume. Moartea lui a fost o lovitură grea pentru Frieda. Le-a zis mamei și surorii ei: «Acesta a fost mecanismul lui Bob de gestionare a situației, dar eu am de gând să lupt», a zis Boumans.

Frieda a încetat orice activitate muzicală din cauza războiului. S-a înscris în rezistența artiștilor împreună cu Willem Sandberg, Gerrit van der Veen și Willem Arondeus.

Frieda a început să falsifice acte de identitate pentru evrei ca să păcălească poliția. Îi ajută pe oameni să se ascundă. Lucra pe cont propriu, dar colabora îndeaproape și cu Centrul de Identificare Personală al lui Gerrit van der Veen.

Boumans: „La un moment dat, la o petrecere de ziua de naștere a lui Sandberg, s-au gândit că, de exemplu, dacă un polițist ar descoperi că circulau prin oraș

Continuare în pg.23

Viața bate filmul

Continuare din pg.22

buletine false, îi va da impresia că probabil există mult mai multe. Ei deja falsificaseră mii de buletine. Cineva a zis: «Ar trebui să distrugem toate buletinele reale». Frieda a spus: «Asta o să facem, n-avem de ales.» Și au conceput un plan.”

Croitorul Sjoerd Bakker a făcut șapte uniforme de polițiști pentru bărbați. Doi dintre ei ieșeau îmbrăcați în ele în miezul zilei. Sandberg a refuzat s-o lase pe Frieda să vină cu ei, deși ei i-ar fi plăcut. Era de părere că e treabă de bărbați. În data de 27 martie 1943, au mers îmbrăcați în uniforme de polițiști până la Registrul Populației.

„Voiau să comită un atac fără vărsare de sânge. De aceea au adormit gardienii cu niște injecții și i-au târât în grădină. Apoi au intrat, au deschis dulapurile și sertarele și au dat foc la tot.”

Pe atunci, iubita ei era Dorry Kahn.

Dorry era soția lui René Kahn, proprietarul magazinului Hirsch en Cie. Era un magazin șic care vindea haine de designer. René nu avea idee de relația lor.

„Era bucuros că sunt prietene atât de bune, dar uneori i se părea că se ating prea mult. Nu știa ce faceau ele în altă cameră, în timp ce el lucra.”

În schimb, René știa că Friedei îi plăceau femeile și hainele de bărbați. Și cum purtau aceeași mărmime, îi împrumuta uneori hainele.

Rezistența artiștilor a fost mulțumită de atac, dar au fost trădați și mai mulți camarazi au fost arestați. Frieda a reușit să scape. Era conștientă că nu mai putea sta la ea acasă, așa că s-a ascuns la diverse adrese. Nu se simțea în siguranță. Ca să poată merge pe stradă, s-a gândit să se deghizeze. „Inițial a vrut să pretindă că e călugăriță, dar nu era deloc practic. Așa că s-a îmbrăcat în costumul lui René, și-a pus ochelari și și-a făcut un pașaport fals. Și a continuat să-și trăiască viața sub numele de Hans Kroon.”

Îmbrăcată în bărbat și cu un corset care îi aplatiza sânii, Frieda s-a dus la frizer ca să-și tundă și părul. Imediat după ce s-a tuns, a trecut pe lângă mama ei pe stradă, iar aceasta n-a recunoscut-o. La a doua stație, s-a întâlnit cu a doua soție a lui Johan Felkamp, dar nici ea n-a recunoscut-o.

Frieda a prins încredere, s-a gândit că n-o să mai pătească nimic niciodată. Așa că umbla liniștită prin Amsterdamul plin de agenți și naziști. „Nu s-a temut niciodată că o să fie prinsă. Îi plăcea la nebunie viața ca bărbat.

Se simțea confortabil. Singura problemă era că nu putea urina la pisoar și trebuia să găsească mereu un vecu normal.”

Și totuși, germanii erau pe urmele ei. Dosarele poliției care au fost găsite mai târziu și care conțineau fotografii cu persoanele căutate după atacul din 1943 o includeau și pe Frieda, deghizată în bărbat.

După o vreme, Frieda a hotărât să zboare în Elveția – nu pentru că îi era frică, ci pentru că avea impresia că îi pune pe alții în pericol. „Evident că avea multe locuri unde putea sta și deja mai toți prietenii ei primiseră vizite de la polițiști. Iar poliția îi întreba dacă Frieda Belinfante trecuse pe acolo.”

După război, Frieda s-a întors în Olanda, dar nu s-a mai putut stabili acolo. Simțea că evreei care se întorseseră din lagăre nu primiseră suficientă atenție. Nu se vorbea deloc despre oamenii care își riscaseră viața. S-a mutat în Statele Unite și a devenit dirijoare. A continuat să poarte părul scurt și haine masculine și a fost criticată adesea pentru asta. A fost obligată să arate că e femeie și să poarte din nou rochii. Când orchestra s-a desființat, noul ei prieten Bobbie i-a zis: «Dă jos rochia aia și pune-ți costumul!» Așa a făcut și, de atunci, a purtat numai costume bărbătești până în ziua morții.”

Traducere: Oana Zaharia
sursa: vice.com

Știri pe scurt

Iga Swiatek a cucerit titlul la Roma

Iga Swiatek (19 ani) s-a impus în finala de la Roma cu un scor neverosimil în fața Karolinei Pliskova, 6-0, 6-0, în doar 46 de minute.

Campioana de la Roland Garros impresionează pe cea mai lentă suprafață din tenis și nu i-a dat nicio șansă jucătoarei din Cehia. În ultimul act de la Foro Italico a pierdut doar 13 puncte: patru în setul inaugural și nouă în cel de-al doilea în fața unei jucătoare cu o mare experiență.

Pliskova (29 de ani/1,86 m) e pe locul 10 în clasamentul WTA, e fost lider mondial și a jucat finală la US Open în 2016. Antrenată de celebrul Sascha Bajin, Karolina a cucerit în carieră 16 titluri WTA și a strâns peste 20 milioane de dolari din premii.

Iga Swiatek (9 WTA) a cucerit la Foro Italico al treilea titlu al carierei, după cel de la Roland Garros (2020) și cel de la Adelaide, adjucecat în acest an.

Coreea de Nord se retrage și de la Mondialul din Qatar după ce anunțase că boicotează Jocurile Olimpice

Coreea de Nord a anunțat că se retrage din preliminariile pentru Campionatul Mondial din 2022 după ce jucase deja majoritatea meciurilor din grupă.

Mai mult, reprezentativa de fotbal era pe locul 2 în grupa H, la egalitate cu Liban și Coreea de

Sud, și la un punct în urma liderului Turkmenistan, cu 3 meciuri rămase de disputat.

Toate aceste partide ar fi urmat să se desfășoare în Coreea de Sud, între 13 și 15 iunie, pentru a scuti echipele de deplasări.

Prima clasată se califică direct în alt tur preliminar, împreună cu 4 dintre naționalele de pe locul 2 în grupă.

Federația nord-coreeană nu a oferit un motiv oficial pentru acest gest de a nu mai lupta pentru calificarea la turneul final din Qatar.

Singura explicație ar fi aceea, ca și în cazul retragerii de la Jocurile Olimpice, că se teme de pandemia de coronavirus și că dorește să-și protejeze sportivii.

Măsura de a se retrage în mijlocul competiției va atrage, probabil, o sancțiune din partea FIFA, care va decide și cum vor continua preliminariile pentru Cupa Mondială.

Decizia are și alt efect - naționala Coreei de Nord va lipsi și de la Cupa Asiei pe naționali din 2023.

Dublă de vis! Echipajele de 8+1 ale României s-au calificat la Jocurile Olimpice

Cele două echipaje de 8+1 ale României, la feminin și masculin, s-au calificat la Jocurile Olimpice de la Tokyo, duminică, după ce au terminat pe locul secund cursele din cadrul regatei preolimpice de canotaj de la Lucerna (Elveția).

În finala cursei preolimpice

feminine de 8+1, România (Maria-Magdalena Rusu, Viviana-Iuliana Bejinariu, Georgiana Dedu, Maria Tivodariu, Ioana Vrînceanu, Amalia Bereș, Mădălina Bereș, Denisa Tilvescu, Daniela Drucea) a fost cronometrată cu timpul de **06 min 15 sec 27/100**, terminând în urma Chinei (06:12.80), dar înaintea Germaniei (06:22.52).

La masculin, după o primă jumătate de cursă echilibrată, în care **Noua Zeelandă, China și România** au alternat la conducere, echipa Noii Zeelande s-a desprins și a ocupat primul loc, cu timpul de 05 min 35 sec 73/100, urmată de România (Alexandru Chioseaua, Florin-Sorin Lehaci, Constantin Radu, Sergiu-Vasile Bejan, Vlad-Dragoș Aicoboae, Constantin Adam, Florin-Nicolae Arteni Fîntînarui, Ciprian Huc, Adrian Munteanu), 5 min 36 sec 92/100, și Italia, 05 min 43 sec 91/100.

De asemenea, primele două clasate s-au calificat la JO.

România a calificat 84 de sportivi la JO de la Tokyo

România mai avea șapte bărci calificate la JO de la Tokyo, patru rame masculin, patru rame feminin, dublu vâsle feminin - categorie ușoară, dublu vâsle masculin, dublu vâsle feminin, dublu rame feminin, dublu rame masculin.

România are acum 84 de sportivi calificați la JO 2020 (nominal sau locuri cotă) la 13 discipline

Continuare în pg.25

Continuare din pg.24

sportive: înot, atletism, canotaj, fotbal, gimnastică artistică, baschet 3x3, ciclism, lupte, tir sportiv, canoe, tenis de masă, box și scrimă.

Rafael Nadal a câștigat pentru a 10-a oară la Roma!

Rafael Nadal l-a învins pe Novak Djokovic în finala Mastersului de la Roma, cucerind pentru a 10-a oară în carieră trofeul la Foro Italico. "El Matador" a câștigat primul set cu 7-5, dar sârbul și l-a adjudecat pe al 2-lea cu 6-1 și totul s-a jucat în decisiv. Nadal a fost mai bun în final, impunându-se cu 6-2 și câștigând astfel cel de-al 36 turneu de categorie Masters din carieră.

Așadar, Nadal câștigă pentru a 10 oară la Roma, "Matadorul" având acum în palmares cel puțin 10 titluri la 4 dintre cele 5 turnee importante care se joacă pe zgură în fiecare an: 13 la Roland Garros, 12 la Barcelona, 11 la Monte Carlo și 10 la Roma.

Turcia pierde și cursa de Formula1

Formula 1 a anulat planurile de a organiza Marele Premiu al Turciei în iunie din cauza restricțiilor de călătorie legate de COVID-19. În schimb va avea loc a doua cursă în Austria.

Marele Premiu al Franței de la Le Castellet a fost mutat cu o săptămână mai devreme, pe 20 iunie în ceea ce va fi primul din trei weekenduri consecutive în care vor avea loc curse.

Red Bull Ring va găzdui noul Grand Prix de la Styrian pe 27 iunie iar Grand Prix-ul Austriei va rămâne pe data sa originală, 4 iulie.

"Eram cu toții entuziasmați să concurăm în Turcia, dar restricțiile de călătorie nu ne vor permite să mergem acolo în iunie", a declarat președintele executiv al F1, Stefano Domenicali.

"Formula 1 a demonstrat din nou că este capabilă să reacționeze rapid și să găsească soluții. Suntem încântați că vom avea două curse în Austria astfel că sezonul nostru va rămâne unul cu 23 de curse", a adăugat el.

Circuitul de la Istanbul Park fusese adăugat în calendar abia luna trecută pentru a înlocui Grand Prix-ul Canadei de la Montreal care trebuia să aibă loc pe 13 iunie.

Totul vine după ce Turcia a pierdut, pentru al doilea an la rând, finala UEFA Champions League.

După mai bine de doi ani: o victorie pentru Andre Greipel

Unul dintre cei mai cunoscuți cicliști din lume și poate unul dintre cei mai mari câștigători din istorie - Andre Greipel - a obținut duminică cea de-a 157-a victorie din carieră și prima în tricoul start-up-ului israelian, când germanul a câștigat Cursa Tropea Alcudia din Mallorca în 3:50:24 ore.

„Am așteptat mult timp acest moment, pentru a obține victoria cu echipa. S-a întâmplat datorită prietenilor mei de aici, în special prietenilor de astăzi care au dat totul”, a spus Greipel, în vârstă de 38 de ani, care a dovedit încă o dată că vârsta și recenziile sunt incapabili să-l răstoarne.

Greipel, poate cel mai mare sprinter din generația sa, care a obținut victorii în cele mai mari și mai prestigioase curse din lume în lunga sa carieră, s-a alăturat echipei israeliene la începutul sezonului trecut, în convingerea că este capabil să facă față celor mai mari cicliști din lume, chiar și cei cu un deceniu mai tineri.

A mers greu. În ciuda faptului că zeci de ori au fost aproape de a obține victorii, inclusiv în ultimul Tour de France. Dar echipa a crezut în el și l-a semnat pentru alți doi ani, iar astăzi a primit în cele din urmă recompensa în ultima cursă a seriei de la Mallorca.

Victoria istorică a fost, de asemenea, împărțită de ciclistul druz Sand Fares din Israel Academic Cycling Reserve Group, care a ajutat la urmărirea evadării. Sand este primul ciclist profesionist druz din Israel.

Mauro Schmid s-a impus în etapa a 11-a din Giro!

Mauro Schmid (Qhubeka Assos) a câștigat din evadare etapa a 11-a din Giro. Elevețianul de doar 21 de ani a fost urmat pe podium de Alessandro Covi (UAE) și Harm Vanhouke (Lotto Soudal).

CETĂȚENIA ROMÂNĂ / PAȘAPORTUL ROMÂNESC, SE OBTÎN RAPID ȘI FĂRĂ BĂȚAI DE CAP!!!

EZRAHUT EUROPA

www.ezrahuteu.com

Telefon/Fax 036 429 809

whatsApp – 0587 27 24 46

e-mail: contact@ezrahuteu.com

**אזרחות רומנית/דרכון רומני
ניתן לקבל מהר ובלי כאבי ראש!!!**

אזרחות אירופה

www.ezrahuteu.com

Telefon/Fax 036 429 809

whatsApp – 0587 27 24 46

e-mail: contact@ezrahuteu.com

אזרחות

מאות אלפי ישראלים זכאים לקבל

אזרחות רומנית - אירופאית. אלה מכם אשר להם הורים, סבים וסבתות, שנולדו בשטחי רומניה יכולים **לבקש את השבת האזרחות הרומנית**. כמו כן, כל האזרחים שוויתרו או נאלצו לוותר על האזרחות הרומנית רשאים לבקש את השבת האזרחות.

Cetățenie

Sute de mii de israelieni sunt eligibili pentru a primi cetățenie română - europeană. Cei ce aveți părinți, bunici, care s-au născut pe teritoriul României, pot solicita **dobândirea/redobândirea cetățeniei române**. De asemenea, toți cetățenii care au renunțat sau au fost obligați să renunțe la cetățenia română, pot solicita redobândirea cetățeniei române.

Citizenship

Hundreds of thousands of Israeli citizens are eligible to receive Romanian - European citizenship. Those of you who have parents, grandparents who were born in the territory of Romania, can request to **claim/regain Romanian citizenship**. Also, all citizens who have given up or have been forced to give up Romanian citizenship, may request the re-acquisition of Romanian citizenship.

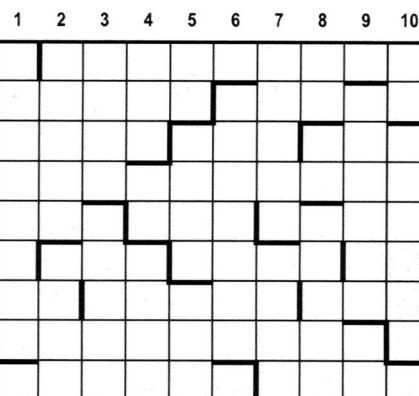
Enigma

REBREANU, ROMANCIERUL

ORIZONTAL: 1) Țăranul din Amara, interpretat în filmul „Răscoala” de Ernest Maftei (2 cuv.). 2) Eroină din „Ciuleandra” căreia Elvira Godeanu i-a dat viață în prima transpunere cinematografică din coproducția româno-germană (1930) • Râu în Italia. 3) Armada și Pripas, așezări rurale din romanul „Ion” • Constelația Leo Minor (abr.) • Ghiță, singurul copist român de la Judecătoria din Armadia, din romanul „Ion”. 4) Romanul publicat în 1927. 5) Un număr par • Romanul apărut la 20.XI.1920, pentru care i s-a acordat Marele Premiu Năsturel de către Academia Română • Care seamănă cu albina. 6) Romanul din 1934, care a cunoscut mai multe ediții • „North Dakota Education Association” (siglă) • Leu! 7) Liviu Ciulei • Gospodarul la care a stat în gazdă Apostol Bologa, tatăl Ilonei, de care se îndrăgostește (*Pădurea spânzuraților*) • Prețios. 8) Romanul apărut în 1925, ce a cunoscut șase ediții până în 1943 (3 cuv.). 9) Pictorul Stelian, director al „Muzeului Modern”... • ...și tânăra Irina, două personaje din romanul „Calvarul”.

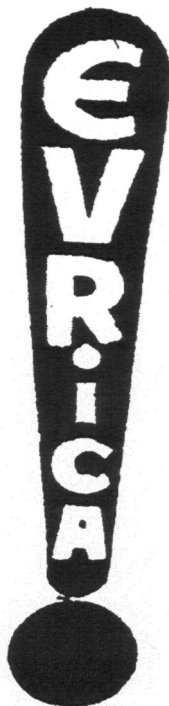
VERTICAL: 1) Romanul din 1932. 2) Ambarcațiune cu vele • „Jurnal of the Canadian Dental Association” (siglă). 3) Mândria familiei Herdelea, „avea douăzeci și trei de ani și era 'nalt, cam deșirat, cu o față lătăreață, ochi albaștri spălăciți și o frunte largă” (Ion) • Deasupra camerei. 4) Fire textile • În plic! • Ghețar în nord-vestul Indiei. 5) Cunună! • Împreună cu Rafael Alberti a tradus în spaniolă romanul „Pădurea spânzuraților” (*El bosque de los ahorcados*), apărut la Buenos Aires, Argentina, în 1967 (Maria Teresa) • Diesel avocalic. 6) Romanul din 1940. 7) Nadina decapitată! • „Earth Resources Experiment Package” (siglă). 8) Cuprins de frig! • Capete de pod! • Satul în care a locuit familia Bologa din „Pădurea spânzuraților”. 9) Romanul în două volume din 1938 • Bold. 10) Ene! • „Codrul” din titlul romanului publicat în 1922.

Dicționar: LMI, RIMO, DSL.

LA TEATRU

- ◆ Cine a fost Ana Frank la Teatrul Evreiesc de Stat ?
- ◆ Cine a interpretat rolul principal din „Cum s-a făcut de-a rămas Catinca fată bătrână” la Teatrul Odeon (fost Giulești) ?
- ◆ Cine a fost interpretul celebrului cuplet „Ao...” ?
- ◆ Cine a interpretat rolul Blanche din „Un tramvai numit dorință” la teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” ?
- ◆ Cine a interpretat rolul Farfuridi din „O scrisoare pierdută” la Teatrul Național din București, în regia lui Sică Alexandrescu. ?

SPORT

- Cine a fost de 6 ori campioană mondială la tenis de masă, și a locuit la Haifa?
- Cine a fost primul campion olimpic al României?
- Cine este cel mai cunoscut antrenor de fotbal israelian?
- Cine a fost cel mai mare șahist al României?
- Cine a fost cunoscutul om de știință care a fost și un cunoscut șahist?
- Cine este cel mai cunoscut fotbalist israelian?

RĂSPUNSURILE ÎN NUMĂRUL VIITOR

Enigma

SOLITUDINE

(Monoverb:4-11)

REZOLVĂRI DIN Nr.34

IOANA RADU

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	B	R	A	I	A		C	R	A	I	O	V	A
2	R	A	D	E	S	C	U		R	U	R	A	L
3	O	P	I	N	I	I		T	A	N	A	S	E
4	D	I	O		A	N	T	I	P	A		I	X
5	E	D		S	T	A	R	C	I		I	L	A
6	R		V	I	E		I	A		F	O	E	N
7	I	R	A	N		J	A		D	O	R		D
8	E	I	L		I	A	N	C	U		G	E	R
9		T	E	L	E	F	O	N		P	A	N	U
10	L	A		U	R		N	U	N	A		E	
11	U		A	N	I	N		T	E	R	A	S	A
12	C	I	R	C		O	I		V	O	I	C	U
13	A	L	H	A	M	B	R	A		L	A	U	R

Răspuns la MONOVERB:

LAPOVITA

Enigma

SUDOKU 53

					5			
				8		1		
	9	6	1			2		
7			8		6	3		
	5			9			8	
		1	2		3			4
		7			2	4	9	
		9		1				
			5					

SUDOKU54

1	8				6		7	4
6								5
				9	4			
2		3						
		1				2		
						9		1
			8	2				
3								2
5	6		3				4	8

RĂSPUNSURILE ÎN NUMĂRUL VIITOR

REZOLVĂRI

SUDOKU 51

2	7	1	9	5	4	6	3	8
6	4	5	3	8	7	1	9	2
8	9	3	6	2	1	4	5	7
7	5	8	2	6	3	9	1	4
9	2	4	7	1	5	8	6	3
3	1	6	8	4	9	2	7	5
4	3	7	1	9	2	5	8	6
5	6	9	4	3	8	7	2	1
1	8	2	5	7	6	3	4	9

SUDOKU 52

3	4	7	5	8	2	6	1	9
2	8	9	4	6	1	5	3	7
1	6	5	3	7	9	8	2	4
6	9	1	2	4	3	7	8	5
5	2	4	7	1	8	9	6	3
8	7	3	9	5	6	1	4	2
9	5	8	1	3	4	2	7	6
7	3	6	8	2	5	4	9	1
4	1	2	6	9	7	3	5	8

ȘAH

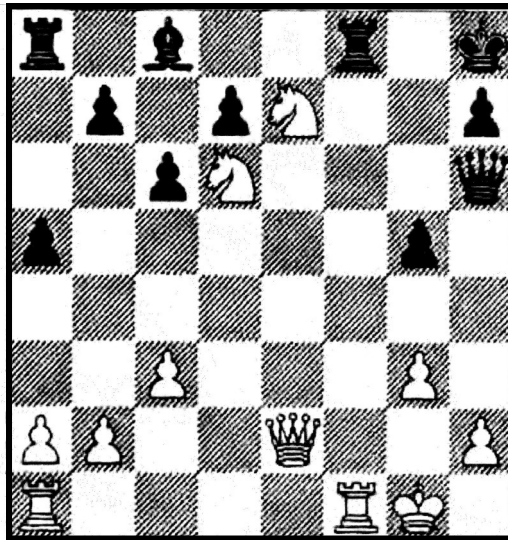
MAT ÎN TREI MUTĂRI

Răspunsurile la problemele din numărul trecut:

Problema Nr.69-Albul mută: 1. D la f6+N la f6; 2. N la f6+R la g8; 3. C la h6=mat

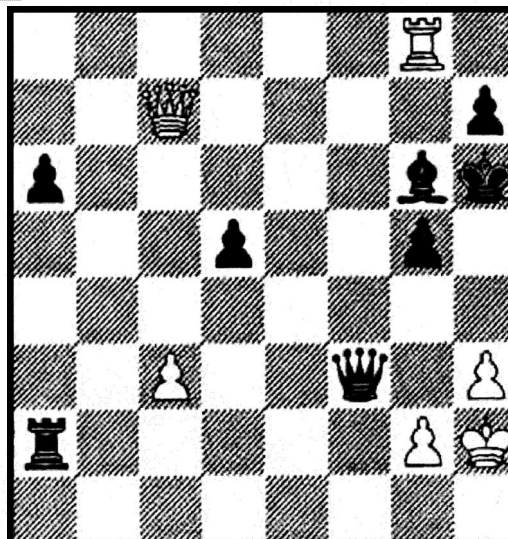
Problema Nr.70-Negrul mută: 1. ...D la g2; 2.R la g2+C la f4; 3.Rla g1+C la h3=mat

PROBLEMA 71

ALBUL MUTĂ

PROBLEMA Nr.72

ALBUL MUTĂ

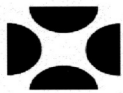
RĂSPUNSURILE ÎN NUMĂRUL VIITOR

Ridendo castigat mores

Nicolae Mares spune:

- Nu te mira, de ciot n-ai niciodată loc....
- Au fost prea mulți morți nedrepti. Rămâi printre cei drepti!
- Prost să fii, dar nu muri prost.
- *Europa fără națiuni*, dacă nu-i o himeră, atunci e o aberție efemeră.
- România este singura țară din lume, care fără de nici o revoluție, dar cu indivizi veroși și zgomotoși, s-a umplut de revoluționari hrăpăreți.
- Trăind mult, vei îndura îndeajuns.
- Pentru posac, râsu-i un păcat.
- Pe unii literați, îi omoară a lor goană - după succes.
- La spovedanie, trăirile plăcute se pot transforma în fapte urâte.
- Astăzi, știința-i tot în progres, doar medicii și medicina-s în regres.
- Mai degrabă regret ce nu s-a 'mplinit, în nici un caz ce-am făcut.
- Dacă-i folosit....zâmbetul nu-i irosit.
- Minte nu-i pentru a memora ceva, ci pentru a judeca.
- Ce va să se întâmple, se va întâmpla; și de-ai să plângi și de-ai să râzi de ceva.
- Zvonul nu-l neglija. E semnalul cu care începe demolarea.
- La bătrânețe treci ușor de la idilă la a-ți plânge de milă.
- Ce n-ai da, anii duși, de i-ai mai avea...
- Frumoasă-i clipa-n care copilul din tine mai iese la lumină.
- Curaj! Curaj! Cu el s-a făcut-am primul pas.
- Cu plumb la picioare, nu alergi. Te târăști.
- Ignoranța nu-și cunoaște fruntaria!
- Fiind nefolosită, mintea prostului nu-i niciodată obosită.
- Nu da frâul celui care n-are inimă. El n-ar putere în mână să -l țină.
- *Seriozitatea scurtează din viață* - spune un proverb chinezesc; în schimb, nesianzitatea îi ia din al ei nimb!
- De frică ajungi a fi nimic, de rușine nu pățești nimic.
- A te opri, poate însemna și-a muri.
- Contând doar pe destin nu poți fi niciodată sigur.
- Respectă-ți inconștientul. Reamintesc ceea ce puțini știi: - inconștientul ia hotărârea înaintea ta.
- Atenție! - Nu-l sufoca pe cel apropiat cu dragostea ta!
- În primul rând cu gândul îi faci rău subconștientului tău.
- Pe cel plecat, n-ai a-l opri; pe cel venit, nu-l izgoni.
- Să nu-ți dorești ca prietenul omului rău s-ajungă prietenul tău.
- Scara-i inventată de cel care a încercat să se urce pe casă, nu la cer.
- De ce să respingă marea o gârlă, un pârâu chiar și-un fluviu? Le înghite.
- Nu toți cei care n-au loc pe pământ eroi ajung.
- De libertate, cel rău profită din plin.
- Ciocnire poate însemna și înfrângere.
- Vântul de la câmpie cu dezastre vine.
- Din învățămintele istoriei: - *nu depășiți fără să priviți înapoi.*
- Escrocul nu-i escroc, dacă nu-i și hoț.
- Marile victorii se pot solda cu înfrângeri pe măsură.
- Măgarul răzgâiat izbește și când e mângâiat.
- Pentru învingători, bunătatea povară devine uneori.
- Calitatea bătrâneții, ca și-a vieții - sigur nu va dura veșnic.
- Viața dreaptă - e cel mai adesea - neinteresantă.
- A ceda - înseamnă uneori chiar a câștiga.
- Sunt inși, care după ce-au murit, *nemuritori* au devenit.
- Atenție atești: Dumnezeu are obiceiul de-a nu răspunde la chemarea oricui.
- Nu toate semințele semănate dau roadele așteptate.
- Uneori se prinde numai ceea ce s-a sădit din inimă.
- Se cunoaște că din suferință fericire se poate naște.
- Fii sigur, prietene! Într-o confruntare, lașul primul cedează.
- În viață, fără comunicare - trăiești în ceață.
- În viața noastră, misterele morții au fost și rămân încă nedescoperite.
- Când îmbătrânești, ușor nu mai iubești.
- Vreți progres? Asigurați copiii învățatură, deci aripile necesare să zboare.
- Nu sfatul, ci curajul învinge frica.
- Cel mai adesea greșala medicilor nu iese la suprafață. Colegii o îngroapă.

Ca urmare a situației de securitate din Israel din acest moment, evenimentul dedicat comunității evreilor din Piatra Neamț, care urma să aibă loc în data de 20 mai, la sediul ICR Tel Aviv, a fost amânat. Evenimentul va fi reprogramat la o dată care va fi stabilită ulterior.

